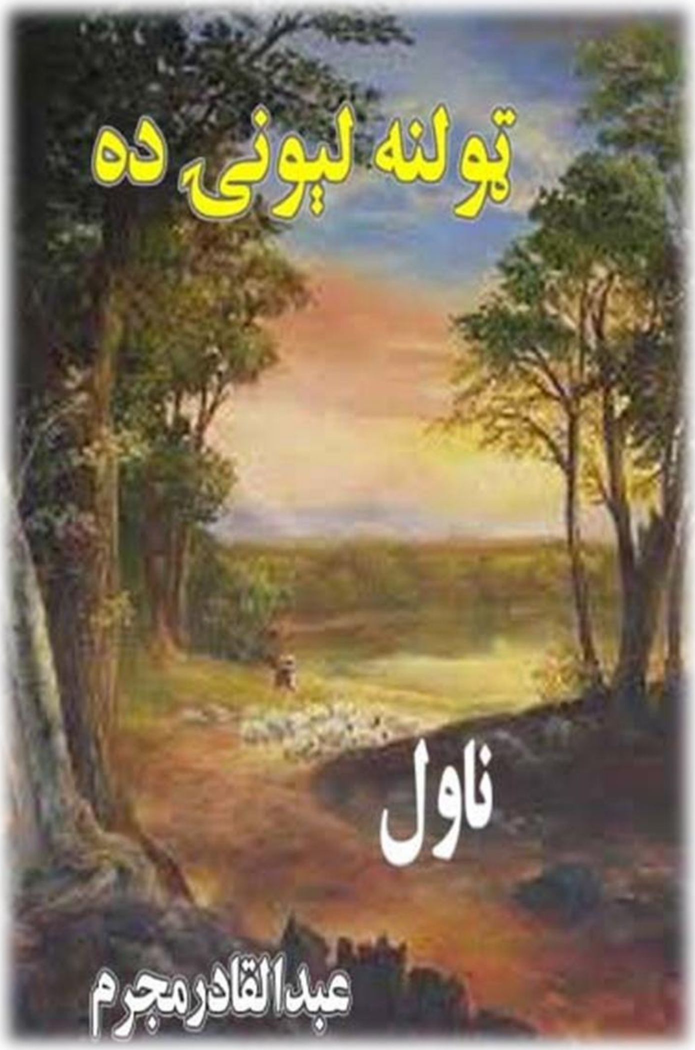

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

دکتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: تولنه لیونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::عبدالقادرمجرم

خپروونکی :: :: :: :: ::هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: اپریل۲۰۱۵م

کمپوزوونکی:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۵۰۰)توکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۵۰)روپۍ

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته يې بېحده
مينه راکړې ، زما د پاره يې خوبه شوې هم يې
په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل يې زما
دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه
يې د دعاګانو محتاجه يم .....

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگیزی

ضلعي زکواة چېرمېن ضلع کلاسیف الله په مالي لګښت چاپ شو،

د زړه له تله ورته کور ودانی وایم ، داسي خلك دي تل ښاد او بریالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(1)

په هوټل ورد ننه شوم ، شا وخوا مې وکتل ـ یوه ټولۍ خلګ یوې خوا ته ناست وو ، له رنګه او خبرو تعلیم یافته ښکاریدو ـ بلې خواته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کلیوال ښکاریدو.

یو بل ګړدی صورتمن سړی دېوال ته پروت وو ، څنګل یې پر مځکه لګولې وه ، سر یې پر خپل لاس یښی وو ، پښې یې غځولې وې. لوځ بیر سر چې په وېښتانو کښې یې بېخي له لرې ورې ورې خاشې ښکاریدې. بیره په تورا وسپین قمره بیره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه ، لاړې پکښې بندې وې. تور لنډ خیرن کوټ یې په غاړه وو.

د هوټل له چائینکې څخه یې په یوه لاس یو یو غوړپ چای په پیاله کښې اچولې چې هغه به یې غوړپ کړې بیا به یې بل غوړپ په پیاله کښې وروا چولو. سړی سم لېونی ښکاریدو.

زهٔ یوې خواته له لېوني څخه لرې کښېنستم. هوټلي ته مې د چای رږغ وروکړ. دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو. لېوني چې خپلې چای په یوهٔ یوهٔ غوړپ ختمې کړې. پر خپلو لړلو برېتو یې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې ورو کتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! تا سو لس لس را واړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلګ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول . چا و چا جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ یې ورکړې ـ لېوني چې لس لس روپۍ تر لاسه کړې ویې خندل .
"مرې که یې وژنې ! ښه یې ویلي دي د سپیو په دنیا همېش د مېږو برېتونه غوړ وي ".
په هغو ناستو خلګو کې یوه مخ وروا ړاوو "یاره ! ښه یې ویلي دي (ښه مه کوه بد نه درځي) ".
لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو
"مرې که یې وژنې ! ته دا بې کاره خبرې پرېږده . ته دا راته ووایه قام لېونی دی که تاسو ؟".
هغو ټولو بیا په کټ کټ وخندل . یوه چې د خپلې خندا اوښکې یې له سترګو پاکولې
"ستا څه اندازه ده؟".
لېوني په هوټل کښې یوې او بلې خوا ته وکتل
لېونی:"مرې که یې وژنې ! که تاسو ټول په یوه شمار کړم نو زما په خیال هغه متل به شي چې
(کلی پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".
دوی ټولو بیا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه کړه
"یاره لېونیه ! ته ډېر هوښیار یې ".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! هو خو خلګ مې نه مني ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره يې خبرې کولې هوټلي ته يې وروږغ کړو"ته ځه راوړه دوې چائينکې".بيرته يې لېوني ته مخ ور واړاوو"ستا په خيال څۀ کول ښکار دي؟".
لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخيست"مرې که يې وژنې ! زما په خيال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ويلي دي يوه معنا به نۀ لري. وما ته داسې ښکاري لکه لېوي لائبريري څخه چې بلې ته کتابونه وړې".
هغه له لېوني سره په خبرو اخته سړي چای په پيالو کښې اچولې"ستا په خيال څۀ کول ښکار دي؟".
لېوني له ډکو پيالو څخه يوه ورپورته کوله
"مرې که يې وژنې ! تاسو داسې وکړئ پښتنو ته ووايا ست.د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي.يو داسې سړی پيدا کړئ چې لاره ايستلای شي هم يې باره زده وي".
هغه له لېوني سره په خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته کولې "بل څۀ کول په کار دي؟".
لېوني تشه پياله په لاس کښې پورته کښته کوله
"مرې که يې وژنې ! بل که داسې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې يوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه خالي مځکه داسې اداره جوړه کړي چې اول يو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي.سو که سو که يې له وخته سره ګټه کمېږې اخر دې ځای ته را ورسېږي چې ويوه روپۍ ته يې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا دي د دې کوڅې په سر کښې ورته کښېني ګوري دې چې
څوک چېري ځي او څوک چېري ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چايو يې نشه نۀ وه ماته په چائينکو
کښې يې نورې چاې کتلې
"نورڅۀ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ويې هم خندل
"مرې که يې وژنې ! کارونه خو ډېر دي.دا يو کار که لا کولاى
شې چې ملايان را وغواړې پرپښ، پېښور، موڅې او نايي په
دا سي نومونو ونوموي کوم چې دوى ارځي بل به دا سي
وکړې يو څۀ او به ورته راوړې دوى به غوړي ځينې جوړ
کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونيه ! دا به زما په خيال نۀ کړي وه".
لېوني يوار هغه سړي بيا ماته، په اخر کښې هغو کليوالو
خلګو ته ښۀ په غور وکتل و يې خندل
"مرې که يې وژنې ! ولې ملاعثمان له او بو غوړي جوړ ولاى
شو.دوى خو يو مولويان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پريوت.د هوټل په منځ
کښې يې پښې وغځولې.په دې وخت کښې ټولو يو بل ته په
حېرانی سره کتل. اذان وشو.هغه کليوال خلګ ولاړ شو، يو
بل ته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شریفې لمونځ دی بیا د اودس موقع نۀ پیدا کېږي".

لېونی چې ژر راپورته شو

"مرې که یې وژنې! په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".

هغه ساده خلګو ځواب ځۀ شاته یې لا نۀ را وکتل.بېرته هغه له دۀ سره په خبرو بوخت سرې وویل

"ولې؟".

لېوني د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څۀ داسې ورکړی

"مرې که یې وژنې! دوی وای په ښار کښې چې هر ډول خلګ نۀ وي، په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".

هغه سړي چې په ناسته یې د لېوني و مخ ته کتل

"یاره لېونیه! هر قسم خلګ خو شته هم".

لېونی چې روان شو، مخ یې شا ته را واړاوو

"مرې که یې وژنې! ما ته معلوم دي په دې خلګو کښې یو بې غیرته بل ناپوه نشته.دریم د لمانځۀ د پاره پاکې جامې ضروري دي .دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟- مزدور په مزدورې کښې، استاد په استادي کښې، ډاکټر په ډاکټرې کښې، ملا په ملایي کښې، خان په خاني کښې غلا کوي. شته یو څوک چې خپله ذمه واري یې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې د رې څلور واره
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !".
بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلک هم ټول راغلو.په ټولو مو لېوني تکيه کړی.په دې وخت کښې زما خولۀ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولۀ را کړی.د دۀ هم سر په ديوالۀ کښې ټک وهل شوي ميختبلې سره ولګېدو ، بېخي ډېر مات شو.وينې پر تويدې هم بې هوښه شو.پر مخکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(2)

ژر ژر مې شېخ استاد ته زنګ ووهلو- بنه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو- بېخې ژر راغلو- لېونی مې هسپتال(روغتون) ته یوړی.

اوس نو د هسپتال خلکو ته وګوره -مور پېژنو لړلې یو، دوی پولیس والا ته فون(زنګ وهې) کوې چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ".

دلته ما د ډاکټر په خوا خولهٔ ور خلاصه کړه چې څهٔ پر خولهٔ راتلو هغه مې ورته ویل

دا چا درته وویل چې مور جنګ کړی دی . په شناخته سترګو نهٔ شرم، نهٔ حیاء لرئ . ژر ژر د دې سرې علاج وکړئ".

ډاکټر یوه اوږده ساه واخېسته

"خدای به یې خېر کړي-مور څهٔ وکړو، مجبوري ده چې پولیس خبر نهٔ کړو بیا نو مور یو، عدالت او پېښانې وي بیا له پېښیانو ځان نهٔ شو خلاصولای".

ډاکټر د لیوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر یې زما خولهٔ له وینو راپاکه کړه چې لېوني پر خولهٔ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مي کیسه کوله چې پولیس ماما راغلو، یو څو نور پولیس هم ورسره وو.د ښار پولیسو اکثرو د ماما په وجه زه پېژندلم.پولیس والا خو زه پېژندمه خو ایس ایچ او نوی اوس اوس له بله ځایه راغلی وو هغه څه ځان دلي دوري کاوو.

څه زه هم په ځان کښې خالي (ملامت)وم .ما لېونی نه پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی؟خو بیا ما او پولیس ماما په څه سخترو(خوارۍ او زارۍ) لېونی داخل کړ او د لیوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخیسته .له لیوني سره نه شناختي کارډ، نه یې بل داسي کاغذ په جېب کښي وو چې نوم یا یې د کور درک پرې کېدو.

په هسپتال کښي مې د لیوني د پاره ځان له ځای (یوه شخصي خونه) وموندله.د لېوني علاج شروع شو.پوره درې ګنټې (ساعته) پس لیونی په هوښ کښي راغلی.ورو ورو یې سترګې خلاصې کړې .یو وار یې چت ته بیا یې پنکې ته او ورسته یې ما ته وکتل.

زما په زړه یو خدای ښه خبر وو .زما دا وېره کېده چې بله دوره پرې را نه شي.پر خوله بل سوک در نه کړي.

لېونی: "مرې که یې وژني !دا راته ووایاست چې زه دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل.په وېره وېره مي تپوله کېسه ورته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېـونی را پورتـه شو ـ شـا و خـوا یـې وکتـل بیـا ولاړ شو ـ لاړو اودس یې تـازه کړ ـ پـه لـوځ سـر، په هغـو خیرنـو جـامو کښـې پـر لمانځـه ودرېدو چې لمـونځ یـې سـم وکـړو ـ دلتـه زهٔ هم لږ څهٔ مطمینه شوم.

لېـونی: "مـرې کـه یـې وژنـې ! پـولیس، قـانون او عـدالت اوف ! اوف ! توبـه توبـه کـه مـه خپلـې خبـرې درتـه وکـړې . حېران به پاته شې.
مرې که یې وژنې ! نسوار راکړه".

زهٔ: "نسوار نهٔ کوم".

لېونی: "سګرېټ راکړه".

زهٔ : "سګرېټ هم نهٔ څکوم".

لېـونی:"هاهاهاهاـ مـرې کـه یـې وژنـې ! سـګرېټ هـم نـهٔ څکوې ؟ـ بـاوو هاهاها څـه سمـه ده . دغـه رنګـه خمـاري مـې پرېږده.چای خو نو راوغواړه منا چې کیسه درته وکړم".

زمـا پـه زړهٔ یـو خدای ښهٔ خبر وو ـ یـوازې زهٔ او لېـونی وو ـ له ځان سره مې وویل

"څه اوس خو هسې هم کښېوتی یې".

زمـا دغـه خبـره پـر زړهٔ وه چې کیسـه پرېـږده ځـان را وپېژنـه چې مـا بـه دا خبره کولـه ـ پـه دې وخت کښـې ور خـلاص شو ـ نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکاري ور ولګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیوني خپل لاس نرسې ته نۀ ور پرېښود و. هغې غریبې سوالونه ورته کول چې
"دا ستا د روغتیا د پاره درلګوم".
لېوني: "مرې کـه یې وژنې! د روغتیا د پاره؟ هاهاهاهاها. په ما څۀ شوي دي؟".
نرسه: "چې څۀ نۀ دي دربانديشوي بیا په هسپتال کې ولي پروت یې؟".
لېوني: "مرې که یې وژنې! خوره! زۀ په تا ستن نۀ لګوم. ما ته به نر ستن را لګوي. که نرشته بیا خو سمه ده ګني زۀ ستن نۀ لګوم".
دلته نو ما ته هم خښم راغلو چې
"دغه کم عقله وګوره، هغه غرېبه په دومره خوږه او پسته ژبه ورته ږغېږي. والله که مور ورته ږغېدلې وي". پر ږغ مې کړ
"لاس ورښکاره کړه چې ستن درولګوي. دا غرېبه خو به تپوله ورځ و تا ته نۀ تېروي. دا ستا په شان نور هم ډېر دي. د هغو چوپړ به هم وهي".
لیوني برګ را وکتل
"مرې که یې وژنې! تۀ خپله خور دې ته پرېږدې چې په دې هسپتال کښې ولاړه وي. د دا سې لېونیا نو چوپړ وهي. نارینه و ته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نهٔ جواب ورکړ.
ليوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې که يې وژني ! خورکی ! ويني زمونږ ښهٔ مېړونه خپله خوردې ته نهٔ پرېږدي چې دا سې د ټولنې خدمت وکړي.ما ته وايي لاس ورښکاره کړه".
نرسې له ورې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ويې ويل
"هو دې خو هم دغسي". ليوني لاس ور ښکاره کړ.
ليوني: "مرې که يې وژني ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې ستن ولګوله او ووته .ليوني کراره د هسپتال څادر پر ځان ورکش کړ، پرېوتو-زهٔ ووتم ، هوټل له لاړم .
خپلې چاى مې دورې ښې په تسلي وڅيښلي بيا مې د ليوني د پاره هوټلي ته د چاى وويل .خونه مې وروښوده .
سګرېټ او نسوار مې را اخيستو-په لاره را روان وم د نرسې او ليوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هوټلي چای راوړي ،ما لېونی را ویښ کړ.دهٔ چې سر تر
څادر را بهر کړ
"هاهاهاها.مرې که يې وژني !چای دي،چای دي".
ژر ژر له کټ څخه را کوز شو.ما نسوار او سګرېټ هم
ور کړو.
لېونی ولاړ شو ، په ټوپونو شو.اتڼ يې شروع کړ.وی تر
دین دي وګرزم او په اوچت ږغ يې وویل
"چناره !چې په سر ،وی چناره !چې په سر کې دي ګل
نشته.
چې زمونږ په اتڼ ګډ وو
له هغو ځوانانو یو را سره نشته".
ما په ډېره ویره ورته ویل
"راشه شور مهٔ جوړوه.هسپتال (روغتون) دی وروره !".
لېونی: "هاهاهاها.مرې که يې وژني !ما نو کله ویل چې
سامینا (سنیما) ده"راغلی څنګ ته مې
کښېنستو ،پوري يې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وڅکېږه که زما د پاره هسپتال دی نو ستا خو هم د پلار کور نهٔ دی".

زهٔ هم ژر ژر وڅکېدم.

ورور ته مي زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډی له کوره څخه راوړه".

لیوني پر را غوټه شو، په مخ یې مچ کړم- "ډوډی ډوډی، خبره یوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بیا پر راوغورزېدو

"هله وښ چا را کړی دی؟".

زهٔ نور هم ځیني ووېرېدم.

لېوني یوه چینکه چای په نیم ساعت کښې وغوړپله- له غرو او غوړېو خپت وو.

ورور مي ډوډی را ورسوله- لیوني ولاړ شو، بیرته پر کټ وغځېدو.

د ورور مي هم خاص خوښه نهٔ وه چې له دې لېوني سره دې او سم- خو څهٔ مي کړي وای له یوې خوا انسانیت، له بلې خوا مسلماني او دریمه پښتونواله وه- په دې هره رشته کښې زما فرض وو چې د دې سړي خدمت مي کړی وای چې ورور مي ووت، لېوني بېرته را کوز شو- په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو یې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به یې وکتل، سر به یې وښوراوو ـ دا سې ښکاریده لکه زما پر حال چې افسوس کوي.زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.
چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه نرسه بیا د ستني لګولو په غرض راغله خو لیوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ نرسې بیا زما په خوا وکتل له وړې خندا سره یې ویل "لالا ! د دې سړي ښۀ خیال ساته"
روانه شوه، ووته.
لېوني ما ته وکتل
"مرې که یې وژنې ! الف مد ها(ب) ماکوپ ودي لیده؟".
بیا ولاړ شو،پر پونده وڅرخېدو.
"لېلو لښته ده".
ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنستو
"مرې که یې وژنې !هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ویل چې هغه خیرن هوټل دی".
ما له څان سره وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه! دا اوس په څهٔ بلا واوښتم. کاش! چې زهٔ په هغه ګړی په هوټل کښې مهٔ وایه. یو خوا د کور کاروته را څخه پاته دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي. کله به له دې لېوني خلاص شم. لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".

زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی. لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ. په زوره زوره یې ویل

"مرې که یې وژنې !زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".

ډاکټر بېرته څادر ځینې لرې کړ. ما ته یې اشاره وکړه چې "راشه".

زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".

ډاکټر په غصه ورته وویل

"خاموش!".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر صېب! تهٔ خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غږومبې دې جوړ کړی دې. ترتا خو هغه ترکی نرسه ښه ده. غصه خو نهٔ راته کوې. تهٔ خو سړی وېروې.

دا کیسه خو به دې او رېدلې وي (که به مو ړ و ډېروي) نور نو تهٔ په خپله سر خلاص کړه. مرې که یې وژنې!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ د لېوني په دې خبرو ډېر وځورېدم خو ډاکټر خندل، باک يې نه په کاوو.

زهٔ: "ډاکټرصېب ! مونږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټر: "په هغه ورځ چې لراو بر يو شي يا يې تر منځ پاسپورټ او ويزه نهٔ وي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټر: "هو شته خو ما ته داسې ښکاري چې د دې سړي علاج به وخت کوي.زهٔ او تهٔ يې نهٔ شو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زهٔ حېران غوندې کښېنستم.پر دې مې سوچ کاوو چې "يو ځاي د کور کارونه پاته دي بل ځاى د هسپتال (روغتون) خرڅه ده بل د ليوني فرمايشونه ،دال نهٔ خورم ، بينډۍ نهٔ خورم ،ولاکه يې وخورم ــ خامخا به د پسه غوښې وي".

ما يې هم هر فرمايش په ورين تندي منلو ځکه خو مې بارخوګان د دهٔ له مچو پړسېدلي وو.

دا يو عجيبه اتفاق وو چې دهٔ به کيسه راته شروع کوله ـ لا به ډاکټر راغلو ،لا به پر دهٔ دوره راغله، بې هوښه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو-زما هغه خبره په زړه کښې وه چې دۀ راته وویلي وو
چې
"زۀ د پولیس او عدالت کیسه درته کوم".
زۀ په دې تلوسه کښې وم-کېدای شي په کیسه کیسه
کښې خپل ځان راته معارفي کړي نو مې څکه غوښتو
چې په خپله کیسه پېل وکړي او زۀ له دې اغزنه باره ځان
خلاص کړم.نو مې ورته وویل
"هغه د پولیس او عدالت کیسه؟".
لېوني: "مرې که یې وژنې ! سګرېټ راکړه-مفته کیسه
غواړې".
ما له ځانه سره وویل
"واقعي چې لېوني دی-د دومره ښو برسېره دی کیسه په
سګرېټ یا د چای په غوښتلو درته کوي".
زۀ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کیسه شروع کړه".
لېوني: "مرې که یې وژنې ! زۀ خو لېوني یم-که تۀ نۀ وایې
ټول جهان وایي-که کیسه غواړې بیا نو ټولې کسې
درته کوم خو کله که هم په کیسه کښې دمه راتله بیا به ما
ته کیسه بېرته راپه یاد وې-ولې چې زما په دماغ کښې
بیا دا کیسه نۀ وي".

زۀ: "هو که وروره ! زۀ به ستا کیسه درپه یادوم".

لېوني: "مرې که یې وژنې ! بیا نو را ته غوږ شه - د مني وخت وو - نرې شمال ډېر بد لګېدو خو دا ښۀ وو چې د عدالت و څنګ ته ډېر ښۀ لمرخېکی وو - عدالت ته ور څېرمه لمر څرېکی ډېر ښۀ لګېدو - په مني او ژمي کښې به کله کله زۀ هم هغه لمر څرېکي ته کښېنستم.

دلته یو وړوکی چائینکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلګو ګڼه ګوڼه ډېره وه - زما بیا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مې غوږ نیولی وو - د دوی پر خبرو به مې خوند اخیستو.

د لیونتوب دا لویه ګټه وه چې ما ته یې را رسولې وه - هغه په دې چې خلګو زما ترمخ هر څۀ ویل - هغه که به څۀ د کور کهول خبره وه، هغه یې لا هم نۀ پټوله - زۀ به کرار کرار ورڅکېدم، د دوی په خرڅه مې چای څیښلې - کله کله یې خرڅه لا هم راکوله - ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل - که به یوۀ بل ته ویل خیال کوه، په زوره مۀ ږغېږه - دا سړی خبرې اورې بل به وخندل دا لیونی دی. دی نو څوک پېژني؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـه رنګـه يـو ورځ د عـدالت ګـېټ تـه نـژدې د ېـوال تـه ناسـت وم ـ د دوو کسـانو پـر غېبت مـې خونـد اخيسـتى وو چـې نـارې بغـارې شـوې ـ شـرنګى مـې تـر غـوږ شـو ـ تـا تـه خـو مالومه ده.

مـرې کـه يـې وژنـې ! شـرنګى خـو مـوږ تـه ډېـر خونـد راکـوي چـې سـترګې مـې ور واړولـې ـ پوليسـو يـو سـړى را روان کـړى وو پـه پښـو کښـې يـې بېـړۍ او لاسـونو کښـې يـې زولنـې ور اچـولي وې ـ هغـه پـر شـا تـالى وهلـې، دوى پـه زوره کشاوو. يو بل پوليس پر ملا په ډنډو وهلى.

لـه مـا سـره نـژدې يـو سـړى ناسـت وو ـ هغـه يـو پـوليس تـه ور ږغ کړ. پوليس راغلى.

سـړى: "کښـېنه چـاى بـه هـم وڅيښـې او ګـپه بـه هـم راتـه وکړې".

پـوليس: "جـج پـه دې سـړي د پهانسـۍ حکـم کـړى دى، جېـل ته يې وړي. دى ځکه زوروته وهي نه ځي".

سړى: "ظاليمانو وهى يې ولي؟".

دې خبـرې پـر مـا دومـره بـد تـاثير وکـړ چـې زمـا لـه خـولې بـې اختياره دغه نارې ووتې

"مرې که يې وژنې ! جج ليونى دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که يې وژنې اجج ليونی دی
مرې که يې وژنې اجج ليونی دی
مرې که يې وژنې اجج ليونی دی".
ورمنډې مې کړې-د سرې د خلاصېدو هڅه مې کوله-ور سره مې دغه ناري بغاري وهلې-پوليسو پرما لرګي وګرزول.
د عدالت د رخصتی وخت وو-په ګېټ کې ګڼه ګوڼه وه-د جج موټر پر راوتلو وو-جج راکوز شو، په ډډ ن ږغ يې وويل "پرېږدئ څۀ دي؟".
ټول پوليس خاموشه شول-يو برېتو پوليس ورمخ ته شو-زما د لېوتوب کيسه يې ورته وکړه.
جج وخندل بيا يې هغسې په ډډن ږغ وويل
"ها ليونو ! دا سړی دې څۀ وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".
وما ته د هغه جج په خبرو کښې يو اثر ښکاره شو-خلک هم حيران د ريان ولاړ وو-اخر جج راغلی پر اوږه يې لاس را کښېښودی، ويې خندل
"ليونو اليوني په خدای به ټوله يو خو څوک ښکاره شي، څوک پټ.ته څۀ وايې.څۀ دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا و کتل ـ ټول خلګ منډه (ځوپه) خولۀ ولاړ وو ـ ما ورته ویل مرې که یې وژنې ! دې سړي به خود لوي جرم کړی وي چې د مرګ غوندي سزا دې ورته مقرره کړه ـ ډېرو ته به دې مخکې ورکړې وي او ډېرو ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې.

زما په خیال که دا سې وشي چې هغو خلګو او علتونو ته پهانسی ورکول شي کوم چې په ټولنه کښې خلګ پر دا سې جرم کولو مجبوره کوي ـ ښه به نه وي ؟

جج سر ښوراوو ـ جېب ته یې لاس کړ ، پنځۀ سؤوه روپی یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه".

وروتکېدو زۀ وروالاړ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(4)

چې ور مې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده ویې خندل "مرې که یې وژنې! بیا راغلې-راشه تا دي الله راولي-هسې ستن رالګوه".

ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه ووته.

لېوني: "مرې که یې وژنې! ما او تا څۀ سره ویل؟".

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېوني: "مرې که یې وژنې! یو وخت مې یو لېونی په غاړه کښې ولوېدو-دا سې په کښېوتم لکه زۀ چې ستا په غاړه کښې لوېدلی یم.نن په خان حېران یې.

زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخېستونکې رنګ دی-ولې چې دا ناروغي ماته له هغه لېوني را پېښه شوه.اوس پردې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغي تاته نه شي در. خیر دا خبره به هم پردې ځای پرېږدم.

دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده -اوس په کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي

له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت ډېرېدو-تر دې چې زۀ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې نۀ وو، ښار به خوند نۀ راکاوو.په هغه مغزي ماتي پسې به لیونی ګرځېدم -د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونی مې نۀ شو پرېښودلای ـ بې له لېوني د هیڅ خبرو خوند نۀ راکاوو ـ هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبرې هیڅ نه کولې.

یو ورځ د لیوني په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا ځیني غټيان خلک چې یکې یواځې په موټر کښې دلې دورې ځې راځي.

د ناستې پاستې څوک یې نه وي ـ د دوی له اولسه بد کېږي، د اولس له دوی.

"مرې که یې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونی جانان پیدا کړ ـ پر وغورېدم لکه د سړي چې ورک ورور پیدا شي. مونږ یو هوټل ته د ننه شوو ـ په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو ـ دۀ شا و خوا کتل ـ په اخر کښې یو سړي چې په عمر پوخ له خلګو لرې یوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نژدې کېښنستو ـ د چای ږغ مې ور وکړ. لېوني چې د سړي په خوا کتل، سړیې وښورا وو چې مخ یې زما په خوا راواړاوو ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره یې کوله ـ مرې که یې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".

ما چې د دۀ وډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نهٔ زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نهٔ دي کړي. تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نهٔ وه خلاصه، هغه سړي وما ته را ږغ کړو

"پر خولهٔ يې لاس ور ونيسه.دا څهٔ غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا ورواړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا !لېونی دی او وايي چې دا مي خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېر ته د ېوال ته شا ووهله.

سړی: "ښهٔ ښهٔ بيا خو مي نو شپيان در وکړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ را وکښې، تر خالي چائينکه يې لاندي کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې وويل.

"مرې که يې وژنې !لوي استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت.په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېوني جانان : "دا سړی پېژنې؟".

زهٔ: "نهٔ".

لېوني جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښي ناستي وې.خان ته يې لور ويلي وو چې ما ته دي خپل پلار لاس را واچاوو.ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایې (خدایه! ته مې شرم پر بازار مه کړې)".
په دې وخت کښې ما او لېونې جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.
زه:"پېژندلې مې نه او رېدلې مې وو".
لېونې چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو۔ په زوره یې چیغې کړې، کښېنستو۔ څه وخت پس چې څه کرار شو۔ ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.
زه:"خیر دی! پر څه دې دومره په زوره وژړل"؟
دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې راوکتل۔ ما یې بادامي غټې سترګې له اوښکو ډکې لیدلې، په ژړانده ږغ یې وویل.
"مرې که یې وژنې! ته په دې څه خبر یې چې په دې تولنه کښې څومره حقیقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي)۔ څه ناروا او ناجایزې پر خلګو لګېږي (تپل کېږي)۔ څه بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.
کوم زورور ګناه کوي او څه بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي؟
وماته داسې ښکاري لکه یو حرموني ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد یار سزا تېره وي".
په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو۔ د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران یې راته کتل۔خود به یې دا ویل چې
"د دهٔ له لېونې سره څهٔ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! درځه
زهٔ: " زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! د هغه سرې لور ته۔ته به یې په خپلو سترګو ووینې، هم به یې خبرې په خپلو غوږونو واورې".
لېونې لاس پر یوه کشاوو ما یې په بله۔ لېونې د تلو هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ چې پرېمېږدې۔
بېرته هوټل ته راغلو ،هغه سړی نهٔ وو. د هغه پرځای موږ کښېښستو۔د چای ږغ مې وروکړ۔لېونی یو څهٔ وخت خاموشه ناست وو چې کله هوټلې چای راوړلې، ما چای په پیالو کې اچولې.
دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمینه شو، په هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،یو هوټلې دی هغه هم لرې دی ، په قهریې را وکتل ،په تونده لهجه یې وویل
"مرې که یې وژنې ! دا خوار په دې ټولنه کښې اوس چا چا ته خان سپین کړي۔په دې ټولنه کښې نور هر څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سرې چې خلګ وایي ،دا زهٔ په دې ټولنه کښې نهٔ شم منلی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نهٔ کوي چې مور، لور او خور ته خلګ راولي او نهٔ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".
هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد وويل
"تهٔ څهٔ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".
زهٔ پوهېدم چې پردهٔ دا زما خبره ډېره بده ولګېده په قهر يې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړې ويې ويل
"مړې که يې وژنې! تهٔ نه وينې چې ښار او علاقه دې له حراميانو ډکه شوه ـ ورځ دې له حرمونې نهٔ ده خلاصه. پردې وبرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نهٔ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.
تهٔ خبر يې چې دا خلګ له خلګو سره دښمني کوي ـ هسې دا ښځه او دا کور بدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندۍ اسباب په هر دکان کښې موجوده دي ـ و دې ښځو ته حيرانتيا وړې يم چې د منصوبه بنديو دا دومره سنتېرونه....
بل حېران ودې ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لاربښوونه کوي ـ موږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نهٔ سرې زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوارخو خلک د خدای په روی دې لاړې ته نهٔ راتلو چې یو څه راغلو، هغه بیا زموږ تعلیم یافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي یې- ښځې مېړونه کوي پرېږدي یې.دا سې نور بېشمېره ناوار ه کارونه ـکوم غلط کار دی چې تعلیم یافته نهٔ دی کړی-نالوستي او ساده کلیوال کړی دی؟.

تهٔ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځایي ښځو په عکسونو او وېډیوګانو ډک دي. دا هم هغو غېر ملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپین کالیو خولې خلاصې کړي دي چې وایي "موږ،خور او لور یې نه ده معلومه"که موږ خپله یو؟".

ډاکټر راغلي،لیونی بیا منډه کړه. په شړی کي پټ شو

"

مرې که یې وژنې !بیا راغلی.لچې ملایې".

ډاکټر هم وخندل-ما ته یې مخ را واړوه"دا لیونی دي چیري پیدا کړی؟".

لیوني ناره کړه

"مرې که یې وژنې !په جومات کښې".

ډاکټر په خندا خندا کښي له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ــ ولې زما د لېوني و زړه را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ــ ما ويل چې نوري نا تراشي هم راته وکړي ــ کله کله خو به يې داسي خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا ځخه پر تشو درد شو.

کيسه مي ور په ياد کړه، دۀ لاس راته ونيوو

"مرې که يې وژنې ! يوه خوږه خو راکړه".

زۀ: "ياره ! اوس خو دي زۀ هم لېونی کړم ــ که لېونی نۀ يم دا سره چپ خو په خدای به يم".

لېوني وخندل، ويل يې

"مرې که يې وژنې ! خو اول مي درته وويل چې لېونتوب اخيستونکي ناروغي ده ــ خير خپله کيسه به شروع کړم . يو وخت زۀ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ــ بېزو چې به يو تماشه وکړه، مالک ته به يې لاس ورمخ ته کړو ، هغه به يوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په ياد شو.

زۀ: "زوی مړې ! تا هم له ما هغه د بيزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ويې وويل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بیزو جوړه کړې ده، ځنځیر دي را اچولی دی، تماشې درته کوم چې خوږه نه وي والله که کیسه درته وکړم".

ما هم جیب ته لاس کړو – دۀ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ور کړې. ورته و مې ویل چې

"ته نوري کیسې مه په ګډوه – لیونیه! هغه د لیوني کیسه کوه".

له دې واره یې له هغه ځای څخه کیسه شروع کړه چېرته چې یې پرېښې وه".

زۀ: "دا عکسونه او وېډوګانې خو ما نه دي لیدلي، نه تر او سه دغه دوکانو له ورغلی یم".

لېوني جانان: "مرې که یې وژني! اراخه چې اوس دي وروله".

په دې وخت کښې په جومات کې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې یې د کوز کلي په هدیره کښې خاورو ته سپاري – که څوک ورځي – د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن یار اسکول ته نۀ تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه یې بستې کړه
تبر یې را واخیست دړې وړې یې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو څيري ويري يې کاپې کړه
يو سړی خو نۀ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مرې که يې وژني !دا دوکانونه خو بله ورځ هم درباندي کتلای شم خو دا هديره ضروري ده چې شرکت پکښې وکړو-ډېر ثواب لري-نور نو موږ ګناه کارانو کوم ښۀ کړي دي-زۀ چې خبر شم د هر چا جنازې ته ورځم-هغه ځکه چي هغه سړی بيا موږ په ټول ژوند نۀ شو ليدلای-زۀ او لېونی هديرې ته ورغلو-هديره يې کورته دومره نږدې وه چې بېخي يې د سرای له دروازې د زوی قبر ښکارېدو.
پۀ هديره کښې هغه ښايسته بادام ګل چې نن يې تر مخ خاوري توهېدې،که به هر څومره خلګو پوښتنه ځيني کوله چې څۀ وجه وهږ؟
د دۀ خوار تر مخ که څۀ هم خاوري توهېدې خو و خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره !د دۀ په زړۀ به يو خدای خبروي چې څۀ ور پېښه وه ؟
يوه هفته به يې کېږي چې له سبقه راغلی وو، بېرته سبق ته نۀ تلو-داسي هم نۀ ده چې دا يې اول وار دی چې سبق ته نۀ تلو-په وار وار مي بوتلو بېرته به راغلو. زۀ مدرسې ته نۀ ځم.
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لـه مدرسـې دي راوباسـم، د اسـکول د فـیس روپـی له کومه کړمه.؟
د دهٔ دغـه یـوه خبره وه۔ زهٔ سبق نهٔ وایم کـه مدرسـه وي کـه اسکول۔
لـه دې واره چې راغلـی مـوږ هـم پرېښـودی ،کـار مـو نـه پـه لرلـی۔ پـرون سـهار زهٔ تـر سـرای د بانـدي ولاړ وم، دی چې راووتـو خولـهٔ یـې لـه خندا ډکـه وه ،غېـږ یـې را باندي وګرزوله ،پرتندي یې مچ کړم.
بابا !لـه دې واره معـافي راتـه کوه بیـا قـول دی چې تـر څـو سـتا عمـر وي زهٔ بـه دي نـه خفـه کـوم۔ زهٔ هـم ډېـر خوشـاله شـوم، پـرتنـدي مـي مـچ کـړ۔دی ښـارتـه روان شو او زهٔ کورته۔
څهٔ خبروم چې دی بهدا سي کوي"
بیا به یې وژړل، نوره کیسه بهپاته شوه۔
هـدیره ختـم شـوه، دعـا وشـوه، مـوږ سـره روان شـو.لـس پـنځلس ورځـي بـه زهٔ او لېـوني جانـان ښـارتـه راغلو۔ د صـمد اکـا پـه زوی پسـي بـه ګرځېـدو چې کلـه مـو د صمد اکـا زوی پیدا کـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلی۔ د چـای تـر راتلو لـه مخـه مـو کیسـه وریـاده کـړه۔ هلـک یـو کـانـې لـه بله مات کړو که هیڅ هم درته ووایم۔
اخر لېوني په قهر وروکتل
"مرې که یې وژني !دا راته ووایه نوم دي څهٔ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سرېې راپور ته کړو ـ په ډېره خواره خوله يې وويل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زويه ! وېرېږه مه ـ موږ نه د چا عزتونه اخلو ، نه له چا ناجائزه کار اخلو".
صالوجان چې به ماته وکتل ښه به ډاډه شو چې ليوني ته به يې وکتل بيرته به خاموشه شو خو اخر مې دومره مطمينه کړو چې موږ ته حال وواييې.
لېوني زما پر ځنگانه لاس کښېښودی او صالوجان ته يې وويل
"مرې که يې وژنې ! اوس مې را په ياد شو ـ ته هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې ـ ما ستا سو خبرې اورېدلې ـ شاه گل مسکين درته ويل چې هغه سړي غوږ راته نيولی دی ـ تا ورته ويل دی په بجو کې نه دی".
صالوجان وخندل
"هوکه، ما دغسې ورته ويل بيا خو به دې نو ټوله کيسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مرې که يې وژنې ! هو کيسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی ـ اوس نو پکار دی چې هر څه هر څه صفا صفا راته وواييې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکین زما ډېر نږدې ملګری څۀ، د ورور په شان وو- زموږ او د دوی کورونه هم سره نږدې وو".
د صالو بې اختیاره پر مخ اوښکې راغلې- لیوني ژر ژر له جېب څخه د سمال ورا وکښی. دۀ اوښکې پاکې کړې
"کورونو مو سره نږدې وو- زۀ او دی به هر وخت دې هوټل ته راتلو- دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زۀ به له اسکوله څخه- دغه یو هوټل خو تا سو ته معلوم دی چې د ښار خلک کم او د سارا خلک زیات ورته راځي نو موږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو.
د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو زما به دغه خبره وه چې یو لیونی دی بل خدای خبر د کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساسه وو- هره کیسه به یې په ځان بوج کوله- بس !له دغې حساسي ورځې یې سر وخوړ-
ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم- تۀ یې ځان ته مۀ ډېروه- دا وخت به هم تېر شي- ژوند ښۀ دی ،ژوند له لاسه مۀ باسه !خو دۀ به هر وخت ویل چې نور ژوند راته ګران دی- په مدرسه کښې مې ملایان او طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځینې لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وایي چې تهٔ به علم کوې ،زویه !چې د اخرت توښه مو شې.

اوس نو څوک څوک په دې خبر کړم چې له ما سره داسې کېږي. زهٔ چا ته نهٔ شم ویلای ، له بدنامۍ څخه ډېر وېرېږم. زهٔ نور ژوند نهٔ غواړم بس..........

ما که به هر څومره زارۍ ورته وکړې چې مهٔ کوه.ولې مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښې ماسټران او لوې هلکان تنګوې بیا به نو زهٔ ځان وژنم.همت به ورته کوو چې دا رنګه ظلم له دې لوست ځایونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو.دا دی چې یو ورځ یې خاورې په سر شوې او زهٔ یې یوازې پرېښودم".

له هغه ورځې صالوجان هم داسې شو لکه زهٔ چې لېونی به نهٔ وو ، دی به هم داسې بې کراره وو لکه زهٔ خو دا وو چې لېونی به نهٔ وو بیا به موږ د لېونی کیسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلګ خو نو تهٔ هم پېژنې.که زوې د رسره وو هم دوی شک د رباندې کوې .

د صالوجان پلار ته به خود یو چا ویلي وو چې "زوې دې هم لوڅه شوی دی.تر ځان له لویانو سره ګرځي".

وروتکېدو.زما کشر وروردوډۍ راوړله.لیوني اتڼ شروع کړی او خپله خبره یې وتکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بيا ډوډۍ درروانه ده".
کشرورورمي حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

ورور مې ووت.ما چې د دېګ سرپورته کړی
"دا خو چولې دي.ګوره لېونی بیا کومه برغزو وایي؟
لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ یې وخندل.
لېونی : "مرې که یې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".
زه: "راشه دړا مې مه کوه ،ډوډۍ وخوره".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! د چولو یوه ډېره پخوانۍ کیسه رایاده شوه .زه چې ماشوم وم د سکول (ښوونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، موږ به چولې ځیني اخیستې.یو ورځ موږ چولې ځیني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل
"کاکو !په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".
کاکو: "د یوې روپۍ په چولو کښې خو چرګ نه شم دراچولای".
له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا ورغ پرې وکړ
"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ په چوپه چپتیا ډوډۍ خوړله.ما یې هم چپتیا نه ورماته ولـه.
لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته یې د حېرت په نظر وکتل. لاړی پر
کټ وغزېدی.روښې اوښکې یې پر مخ راروانې وې.
څۀ وخت وروسته مې ورته وویل
"څۀ کیسه ده؟".
دۀ اوښکې پاکې کړې راکښېنستو.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! ډېرو پخوانیو یادونو په مخه کړی وم،
له ځانه نۀ یم خبر شوی. ښۀ یې ویلي دي چې(ښۀ که کوې په ژوند
کښې یې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هیڅ مانا نۀ لري).
ما ته له دې چولو څخه که هغه د خندا خبره را یاده شوه خوور سره
سره مې هغه ګران دوست هم سترګو ته ودرېدو چې له ما سره به له
سکوله (ښونځي) څخه راووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو
خوړلې.یو ورځ په هسې خبره را څخه خفه شو.ما ویل پروا نلري
خپله به پخلا شي.زۀ څۀ خبر وم چې دی به موټر وهي، مرې به.
بخښنه به کوې،زۀ خاص برابر نۀ یم.تۀ لاړ شه کورته ماشومان
به وویني.زۀ به وېدۀ شم چې ماغزه مې لږ څه په کراره شي نو بیا
کیسه مخ په وړاندي بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښي پرېښود او زۀ لاړم کورته يو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.

د ليوني خبرې مي په مغزو کښي ګرځېدې. له ليوني سره مي دومره ترون پيدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.

ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څۀ مېوه را واخېسته. په رکشه کښي کېښېنستم ، رکشه روانه شوه. ما له استاذ سره ګپه شروع کړه. شا ته د موټرسيکل هارن شو. استاذ رکشه ګوښه کړه. د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو. خداى خبر چې استاذ څۀ کړي وو.

پوليس: "د رځه تهانې له".

زۀ هم عجبه سړی وم. نا خبره د مرکې لېوه وي. زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پوليس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.

پوليس: "تۀ څوک يې؟ تۀ دا سړی پېژنې؟".

زما ځواب په نۀ کښي وو. پوليس بله رکشه ودروله. زۀ يې پکښي سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله. زۀ حيران وم چې "دا څۀ رنګه پوليس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصوروار ده دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی.د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صيب له خاطرو يې والله که يوه ټکه هم د رځخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليوني له چېرا سي سره جنجال کړی وو.ډاکټر ور وغوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مۀ وای دغه لېوني خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای.زۀ منم چې د دۀ علاج کول زموږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېوني يوازي نۀ پرېږدې.نن مي د دۀ په وجه د کلوکلو را سره نوکر وشړلو".
زۀ: "ډاکټره !څنګه يې کوې.زۀ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زۀ يې خپله هم نۀ پېژنم.
تۀ هم عجبه خبره کوې.ستاسو کار دغه دی که لېوني دی که پرسود د رملنه يې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دې ولې شړلو؟ تۀ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زۀ ولې ډاکټر جوړېږم؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دې خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تۀ څنګه د ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وماته کوې. په خدای عجبه تولنه ده چې د حیوانانو هسپتال
(روغتون) له پیشي یا سپی ورولې دوی وخاندي چې
"مردارشي یې راوستلي دي.دلته موږ د غوا ، مېږي یا وزې
علاج کوو".
د ډاکټرۍ په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپی،پشي،
ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته ځړولی وو ، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیوني خونې
ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.
لیونی: "مرې که یې وژنې !چیري غایب شوې.اوس را روان یې.
داسي پینټ مه کش کړی پوزه او خولۀ مي دواړه وروینې کړې د
مورښکنځا کوي.په مورکی مي خوا بدېږي".
زۀ خو په تولـه کیسـه خبـروم خاموشـه وم .مېـوه مـي پـر کـټ
کښېښوه.دۀ یوار مېوې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو و
یې خندل
"د مورښکنځا کوي.ګرنګ یې کښته څخېدل.د مورښکنځا
کوي"
بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن
ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "هغه کیسه".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! کومه کیسه؟".

ما بیا کیسه ورپه یاده کړه. دۀ پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو نو تۀ هم پېژنې . که زوي د رسره وو هم دوی شک د رباندې کوي. د صالوجان پلار ته به هم خود یو چاویلي وو چې زوي دې هم لوچه شوی دی. تر ځان له لویانو سره ګرځي.

لیوني له جېب څخه مېموري را وکښه ویل یې

"مرې که یې وژنې ! تۀ دغه په جېب کښې واچوه. تۀ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبایلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزمیني کښې وو. دی مخ ته موږ په پسې وو. دی او صالو د مارکېټ په ورۀ کښې ودرېدل. ما ته یې ویل

"تۀ ورشه د ننه ټول د موبایلونو دوکانونه دي . مېموري ورکړه ورته ووایه چې

"د ځایي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډیوګانې ورواچوه بیا بېرته د لته راشه".

زۀ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نۀوم ورغلی چې ور ننوتم ټولو د اسي راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كليوال سړي خپله خوريا لور ډاكټر ته روانه كړې وي، د ښار ټول خلګ ور پسې ګوري .زۀ چې اول دوكان ته ورغلم په هغه دوكان كښې يو سړى ناست وو.ښه شنه زري لونګۍ يې تړلې وه، تسبې يې هم پر لاس پېچلې وې.ما چې سلام وروا چاوو، دى لكه غلا چې يې كړې وي، ژر ژر يې د كمپيوټر سكرين بند كړ.

دوكاندار: "كاكا! تۀ څۀ شي غواړې؟".

ما په ډېر مات زړۀ او شرم ورتل وويل

"دځايي نجونو، هلكانو او ښځو ويډيو ګانې او عكسونه غواړم".

دۀ خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بيا يې راته وويل

"زۀ داسي عكسونه او ويډيو ګانې نۀ لرم".

ټول ماركېټ مو دوكان پر دوكان وكوتو خو ويډيو ګانې مې نۀ كړې پيدا، كه يې نۀ راكولې.بېرته راغلم.

لېونی جانان: "مرې كه يې وژنې! څنګه شوې؟".

زۀ: "ياره! هسې لګيا يې په خلګو پسې تهمتونه وايې.په يوۀ دوكان كښې هم داسي عكس او ويډيو نۀ وه چې هغه دې د ځايي خلګو وي.ټول د انګليسي او هندي فلمونونه او ګانې وې".

لېونی جانان: "مرې كه يې وژنې! ډېر ساده يې په تعليم يافته ورځ. اوس تنداره ګوره.مېموري راكړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوګې کاکړی هم پکښې واچوه".

ما ته يې څادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو ، مارکېټ دا سي شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلی يمه...........

مۀ وهه لاسونه په ما وبه شې اټېک+ دېکه تماشه دېکه .چرسي هلکه سترګي دي سرې دي. دبنګو بوټيا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دالان ته ادم خان چرسي...............

يارمي شرابي په نيمو شپو راځي+غېږه ته زما په زنګېدو راځي خود کشه دهماکه يم

تا سره مي پيار دی

داسي ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وړه یوګاني دي.یو ځل چې راشې بار بار به راځې .تا ته یې ارزانه دراچوم .خپر دي که مېموري نه ډکوې چای خو را سره وکړه.موږ به ستا منندویه یو".
اخر صالو په یو دوکان کښې میموري ډکه کړه .هغه دوکاندار روپۍ نه غوښتې، دهٔ په زوره ورکړې.هغه ورته ویل چې
"اوس مې ګیراک یې منا ، که دي وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه دا ستا خپل دوکان دی".
زهٔ سوچونو واخیستم چې
"یا خدایه !دا عجبه خلګ دي.ما ته یې میموري نهٔ را ډکوله،نهٔ یې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وایې کله نا کله راځه".
صالو را بږغ کړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان کیسه مخ په وړاندې بوله چې دورهٔ درب شو ، نرسه راغله.لیوني اتڼ شروع کړ.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! شین خالی بیا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووتـه‌دا واريې بيا لـه هغه ځايه کيسه شروع کړه چيري چې يې پرې ايښې وه
"مرې که يې وژنې ! صالو را ږغ کړ ، راځه".
ليونی پر هغه ځای ولاړ وو چرته چې موږ پرېښی وو .لېونی مخ کي موږ ورپسې وو.شاته يې راوکتل
"مرې که يې وژنې ! اوس مو يو داسي سړي له ورولم- دۀ که هر څۀ ويل تاسو به څۀ نۀ ورته وايا ست،نۀ به خبره ورغبرګوئ- ما او دی سره پرېږدی تاسي تماشه کوئ".
يو موڅي چې د سړک پر غاړه يې د يو دوکان پر تړه يو وړوکی کالی هوار کړی وو-خپل وړکی صندوخ يې مخ ته پروت وو-بر سېره د پالش ډبي او بروشونه پراته وو- دی په سوچونو کي ورک ورته ناست وو- لېونی هغه موڅي ته راغلو ، د سلام او روغبړه پس ور سره کښېنستو.
موڅي: "لېونو ! دا ځوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مړې که یې وژنې ! تهٔ یې نه وینې چې دوې یې سترګې، دوه غوږونه لري۔انسانان دی".
موڅي له خندا شین شو ، په خندا کښې یې وویل
"دغه لېونی لا ښهٔ دی چې راشي لږمي وخندوي۔ یو څو ناتراشې دی راته وکړي او څو زهٔ ورته وکړم۔ دواړه د یو بل پر خبرو یو څهٔ ساعت سره وخاندو۔
زما نوم عجب ګل دی خو خلک راته ماما موڅي وایي۔ اوس نو د ماما موڅي په نامهٔ مشهوره یم".
ماما موڅي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې یوه سړي بل ته په غصه وویل
"دا خپل زوی پر کوټه کښېنوه ۔تولـه ورځ یې دا زما زوی په کوټه پسې کړی وي".
ماماموڅي وخندل
"یاره ! عجبه خلک دي په دې کې د کوټې څهٔ کار دی" ؟
زوی پر کوټه کښېنوه پلانی د پلانې په کوټه پسې وي پلانی د پلانې له کوټې نه بېلېږي پلانی مې دا سې پر کوټه کښېناوو پلانې له ځانه لویه کوټه جوړه کړېده اوس که مو له ده کوټه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره ښوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....
ما او صالو ورته حیران وو۔ دۀ او لېوني په زوره زوره خندل۔
موځي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمی(ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول۔ هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله۔ هغه هم پوه شو چې چای غواړي۔ چای راغلې موځي ماما پیالې را ډکې کړې۔
لېونی ولاړ شو پر پونده وځرخېد و(پریوه پښه) بېرته کښېنستو ، پیاله یې ور پورته کړه۔
موځي ماما د صالو په لور اشاره وکړه
"دا دي زوی دی؟"۔
لېونی جانان: "نۀ"۔
موځي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟"۔
لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! شناخته یې دی۔ له خلګو د هر شي پوښتنه مۀ کوه لېونی کېږې۔ خپل برش وهه خیرنه"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخې ماما بیا لهخندا شین شو
"اوس و دې لېوني ته څهٔ وايې؟".
پهدې وخت کښې یو ځوان چې رېره یې خریلې، غونډ
تور برېتونه، تورپټکی، څپلۍ یې په پښو کښې
کشولې تر مورِه تېر شو.
موخې ماما مورِ تهوویل
"دې سړي تهغورېږئ چې څهٔ وايي؟".
هغهد دوکان ترمخ ناستو کسانو تهیې ویل
"تا سو خود خپل سګرېټ لهډبې څخه یو زربرخ
راکړئ".؟
په هغو ناستو خلګو کښې یوه ورتهوویل
"څه منا، تهٔ خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".
دی ورته کښېنستو، هغه سړی یې پر ځنګانهٔ په
څاپېړه وواهه
"سرو رنډیانو چې مورِ مو په اخته کولو نهٔ وه
ګناه،اوس چې زربرخ درڅخه غواړو نو ګناه ده".
ټولو پهکټ کټ پرخندل.په ناستو خلګو کښې یو بل
ځوان چې خولهٔ یې له خندا ډکه وه، ورته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تهٔ کښېنه موږ چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورنژدې کېدو
"چاي نهٔ څښم ــ لــه دې رنـډې دا زربـــرخ راواخلــه، ځم خماري یم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه یې کوله
"نـه تـهٔ دا راتــه ووایــه دوی تــهٔ پــه دې بــلا څنګــه اختــه کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه یې کوله
"تـهٔ دا نـه پېژنـې مـور او پـلار چې کـوم نومونـه پـر ایښـي دي، دوی بـدل کـړي دي ـ یـو وایـي زهٔ دلګیـر یـم بـل وایـي زهٔ خمــاري یــم بــل وایــي زهٔ ځیګرخــون یــم ــ دا ستاســي شـاته وينـې دغـه دوه ځوانـان لـه مـوږ سـره یې بـډې کـولې ـ اوس یـا یې(وایـي) مـوږ شـاعران یو ، کـاکړی هـم جـوړوي بیـا د کېسـټ پـر پـوښ د خپـل ټلیفـون شـمېره هـم ولیکلـې لیـا (لا)و سـندرغاړې تـه دا رنګـه کـاکړی ورولیکـي چـې په غاړو کښې د ټلیفون نمبر ووايي.
الله وی ماســتېره ! پــه خــدای کــه درواغ درتــه وایــم ــ دا د کـاکړی غـاړو والا دونـې د هـرې پېسـې وګټلې ـ پـه لـس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د يوۀ شاعر کاکړي غاړې ياېي-زموږ بيا رېږ غږهم نه دی د کار-خاص دا سي رېږغ مې دی لکه د خرې تو خې-څوني روپۍ به مې کټلګي وي-دوی چې يوه بدل جوړه کړي وايي زۀ د قام سترګه يم چې دوې جوړې کړي وايي زۀ د قام سترګې يم-هغه يې څان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

يارمې شرابي پرنيموشپو راځي

يا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

يا

خودکشه دهماکه يمه

بيا يې و ښايسته نجلۍ يا هلک ته ورکړي- هغه يې ووايي بيا نو دا زما رنګه رنډياني سګرېټ ډک کړي پرلار روان شي يوې او بلې خواته څنګېږي- په دې اسره وي چې نن به څوک جانان راته ووايي نن به څوک جانان راته ووايي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته ووايي نو پوډر شروع کړي— هاهاهاها ماسټره! نورخو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه سـړي چـې ښـادي تـه يـې حېـران حېـران کتل،جېـب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې
"دا واخله،ورشـه چې څـۀ پـه اخلـې هغـه پـه واخلـهـمـونږ يـو هـم دغـسـې خلـګ لکـه دا تـۀ چې وايـې- کلـه مـو هـم پـر دې فکـر نـۀ دی کـړی چـې دا اوس ښـو تـه څـې کـه بدو ته".
ښـادي چـې روپـۍ تـه لاس ورا اوږد کړو- هغـه سـړي ورتـه وويل
"اوس به يو څو کاکړی راته وايې".
ښادي :"هـو خـود يـې درتـه وايمـه- نـوي کاغـذ پـېچ کـاکړی دي- پرون مي واورېدلې، تا سو به لا نۀ وي اورېدلې
وبه وينم ښاهسته
که راچوتي سوه مدرسه
ټليفون د پېرنګي
د ېره اسانه که ياري
يوزيروبل د بل تري
په پسې اونيس اوپچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ښادي وخندل ماستره! دا رنګه کاکړۍ خو په خدای زۀ هم جوړې کم(کړم).

ماستر: "ښادي! تا تر او سه يوه يا دوې کاکړۍ جوړې کړې دي".

ښادي: "يايا په خدای که مې جوړه کړې وي ـ د کاکړۍ جوړېده څۀ زور غوړي اوس اوس به يوه درته جوړه کړم".

ماستر: "څه ښادي! ته يوه جوړه کړه".

ښادي وخندل "دا يې کاکړۍ جوړه
زيړوتين سو چرمښکۍ
څلور يې پښې يوه لکۍ".

ټولو په کټ کټ وخندل ـ هغه سړي چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"ښادي! ته دا راته ووايه دا پودر تا سو په خپله راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو
"يا منا دا زورور راوړي ـ زما غونډي ګيډړان دا سې چيرې کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېوني يې ولېدو بېرته روان شو.

موځي ماما لېوني ته وويل

"دا ګوتونه را وباسه چې درته پالش يې کړم".

لېوني يو ګوټ وکېښ بل يې لا په پښه کښې وو. په دې وخت کښې يو لوی موټر خاص د موځي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن يې ګوته کښېښوده. زۀ او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېونی خو وو ولاړ.

موځي: "دغه بيا راغلی. هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نۀ زۀ له مخه وزم نۀ دی شرم لري. زۀ خو ځان ځکه ملامت نۀ بولم چې دا تره د دوکان په مخکه کښې ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي. موټر دې تړې ته پاس راوخېژوي. نن يې سم خواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې را کوز شو. موږکي ماما يې پر مخ په څپېړه وواهو. ګرېوان ته يې لاس ور واچاوو، تولې تنې يې ور پرې کړې.
موږکي ماما چوپ ولاړ وو، څه يې نه ويل. کله چې هغه ورته وويل
"ستا د مور څه او څه". دلته د لېوني رنګ سور او شين شو ور حمله يې کړه
"مرې که يې وژنې! د مور ښکنځا د مور ښکنځا".
پر سرې ور غوټه شو. پوزه يې ور وينې کړه، ګرېوان يې ور څيرې کړ. هغه وخت لېوني او موږکي ماما دواړو جنګ کاوو.
سرې ناري وهلې
"و يې نيسئ، و يې نيسئ د خرۀ زوی لېونی دی".
دا وخت موږ او خلکو لېوني او موږکي ماما دواړه نيولي وو. لېوني به دا ويل
"مرې که يې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که يې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که يې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را تول شو لېوني یې قابو کړي. ما هم له خلګو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.

د موڅي ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته یې کوله

"اوس نو ښه یې چې څېري ګرېوان کور ته لاړ شي. خود به ورته وایي ګرېوان یو موڅي را څېري کړو. ښځه به څه درته وایي؟.

زه خو به هر چا ته وایم خریې په واک نه وو، پر خل یې وګرزولې".

په دې وخت کښې لېوني بې هوښه شو موږ هسپتال (روغتون) ته یووړی.

زما لېوني چې د خپل لېوني یار کیسه کوله سترګې یې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردهٔ د لیونتوب بله دا سي دوره رانهٔ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو خکه مې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ورورە! ناوختە شو، زۀ بە نرسە را وغواړم ستن دي نا وختە کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښې د هو څواب را کړ.ما نرسه را وغوښته،دی خاموشه وو.نرسه راغله،دۀ هيڅ هم نۀ وويل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولې خاموشه دی.ما نه وو درته ويلي چې خاص خيال يې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر يې سرپټ کړ،ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O
8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ويده شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شريف مې را واخيست تلاوت مې وکړ بيا ويده شوم. سهار ور وتکېدو ،زهٔ هم له خوبه را ويښ شوم. نرسې د ليوني د پاره کېک او چای راوړې.

زهٔ دې خبرې ته ډېر فکر يوړم چې

"زموږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بيا ولي دا يوه نرسه د ليوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ويره ويره ليوني را ويښ کړ. د نرسې د چای او کيک کيسه مې ورته وکړه.

لېوني مخ ومينځلی را غلی. پورته يې پام شو

"مرې که يې وژنې ! دا قران شريف چا را اخيستی دی؟".

زهٔ: "ما ولي؟".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! ښه خبره ده ـ قران شريف وايه ډېر ثواب لري ـ عمل پرې کول ډېر ضروري دی ـ دا سې نه وي چې تهٔ کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځيني ملايان". کلک يې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "ته څه پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! ته څه خبرېږې چې ته نه یې بیا زه څه کوم. په کومه طریقه چې ما اېښی وو هغه رنګه نه وو. ځکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې. لېوني د خندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې ! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو. دا سندره یې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېښستو.

"مرې که یې وژنې !یاره ! ته خو هم سم دم لېونی یې. هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نه پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې ! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او ده هم د اسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی : "مرې که يې وژنې ! نيم ساعت پس لېونی په هوښ کښې راغلی.ما ته يې برګ برګ کتل بيا يې په وارډ کښې شا وخوا وکتل.مرې که يې وژنې !زۀ دلته چا راوستم".

ما کيسه ورته وکړه.

لېونی جانان: "ښۀ ښۀ.مرې که يې وژنې !".

ځېلی يې په پښو کړې او ما ته يې وويل"

درځه مونږ هسپتال (روغتون)ته څۀ خلاص يو.صالوجان څۀ شو؟".

له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .مونږ درې سره له روغتون څخه راووتو.

لېونی کښېنستو پر مځکه يې څلور ليکې وکښې.يوه يې د ختيځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېديځ په لورې چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرۀ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خواته وه بيا يې اکوبکو پر وويله.ما او صالوجان پر خندل .

دۀ اکو بکو پر هغه ليکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! بس دې خواته ځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورېخو وو د لېونې په لاس. دی مخکې مورېو ر پسې شو. چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، درې سره پر کښېنستو.

لېونی جانان: "موبایل راکړه". له صالو څخه يې هغه میموري کارډ طلب کړ کوم چې يې د موبايلونو په دوکان کښې ډک کړې وو. میموري يې موبايل ته واچوله ما ته يې وېل

"مرې که يې وژنې! راشه ويې ګوره".

مسلمانه! میموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. يوې به وره اغږل، يوې به ډوډی پخه وله، يوې به اتڼ کاو.

لېونی صالو ته وويل

"ته ولاړ شه دا يو څۀ شیان ستا د کتلو نۀ دي"

بيا يې يو دوې درې ويډيوګاني په را وکتلې بيا يې د هغه سړي د لور ويډيو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې مورېو په هوټل کښې ليدلی وو.

ويډيو څۀ دا رنګه وه چې يو سړی نجلۍ ته وايي چې

"ته به د خان کره ځې او خان ته به وايې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زارۍ ورته کوې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مهٔ کوه، خدای ته وګوره-هر څهٔ مې ستا و منل-دغه ناجایزه مهٔ را باندې کوه"

.خو هغه څوان ورته وايي چې

"ستا عکسونه او ویډیوګانې په بازار کښې رسوا کوم-نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وايي

"اوف! زهٔ څهٔ خبره وم چې تهٔ به ما رسوا کوې-ما چې له تا سره هر څهٔ کول په دې وجه مې کول چې تا را سره د وادهٔ کولو قول کړی وو".

په اخر کښې يې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

یقین وکړه چې لاس او پښو مې کار پرېښودی-حق حیران پاتې شوم چې یا خدایه! دا څهٔ وینم. د ستي مې ورته وویل

"بس بس بند يې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبایل پورته کړی له مځکې يې وویشتو-موبایل توتې توتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !

مرې که یې وژنې !

حقیقت د بر ترخهٔ وي. دلته دا سې هم کېږي".

بیا کښېنستو. زما خو یو د تولنې په کرۀ ورۀ او بل په موبایل هم زرۀ شین وو خو لېونی دومره راته ګران وو چې په هیڅ وخت مې نهٔ شو خفه کولای. ولې چې لېونی زما په زرۀ را ننوتی وو- بې لېوني مې ځان یواځې ګڼلی.

لېونی بند ته ورځرمه غرۀ ته وخاتو. صالو حیران حیران راته کتل. خود به یې دا سوچ کاوو چې موبایل یې ولې مات کړ. موږ لیدو چې لېونی د غرۀ څوکې ته ورسېدو.

زۀ او صالو سره کښېنستو. صالو ته مې وویل چې "زړۀ مۀ تنګوه. لېونی دی څنګه یې کوې"؟

صالو په کم عمر د بر پوخ وو. د ژوند په ترخو او خوږو ښهٔ پوهېدو. دومره باکماله او ځیرک انسان وو چې ما او لېوني ته یې د ورونو غوندې عزت راکاوو.

لېوني په غرۀ کې په زوره نارې وهلې

"مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده،

مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده،

مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې موږ ښار ته نږدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه يې لنډه لنډه کېده. پر ما يې غبږ وګرځوله

"مړې که يې وژنې! خوا مۀ بدوه بيا زۀ بل موبايل در اخلم".

زۀ: "زۀ د موبايل په کيسه کښې هم نه يم خو په تا مې زړۀ شين وو. ما ويل چې دا سې نه وي بيا بې هوښه شې. دا سې مې هم نۀ يې پرېښې. تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې موږ درته کتل".

لېونی بيا په توپونو شو

"مړې که يې وژنې! ياران زنده باد

، ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو. دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې ور خلاص شو. ترسه بيا راغله. دۀ اتڼ واچاو.

د لېوني په کيسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شيان په سترګو وينې. د ترسې را تګ به دا سې بد رابانډې لګېدو لکه ناګهانه چې يو څوک چيغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زۀ: "یاره ! یو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښي تېشه ووهي".

لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته.

لېوني: "مرې که یې وژنې ! هغه خوارکی او ته بیاله کومې خواګډ شې)

د څۀ خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.

لېوني: "مرې که یې وژنې ! مونږ ښار ته ورسېدو موځي ماما پر خپل ځای ناست وو ، خندل یې روغبړ وشوده د چای د پاره بیا د خپل سکمي هینداره د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.

ما پوښتنه ځیني وکړه چې هغه ورځ بیا څۀ وشو؟".

موځي: "موټر یې ځای پر ځای وځرخاو، په غصه روان شو.ما ته دوکاندار وویل

"وروره ! ااوردي توی کړي ـ تا دا څۀ کاووـ دغه شکر وکړه چې هغه خلک نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به هغو سوکان او لغتي درکولې هغه ځوان به له سړیو سره راشي. ځان خو دي په بې عزته کړي او اوس مور په بې عزته کوې".

چا به راته ویل چې

"غورزه ځان با سه اوس به خلک در پسې راشي لاس ترلي به دي یوسي".

ما د دوی په خبرو غور نهٔ نیوو. لاړم هوټل ته مخ مې ومینځلی. پوره یو ساعت پس یو سپین ږیری سړی په موټر کښې راغلی، زهٔ یې د لاس په اشاره ور وغوښتم. زما د زړهٔ درب شو چې دوکاندار خو سم ویل چې وړي دي بیا مې بېرته له ځان سرسوچ وکړی اوس خو هسې هم کښېوتی یې چې څهٔ وشي بیا به یې د حل لار لټوې.

زهٔ په دې سوچونو کښې وم چې په موټر کښې ورسره کښېنستم. سپین ږیري موټر سوکه سوکه روان کړ، تر بازار ووتو.

سپین ږیری: "زویه ! څهٔ کیسه وه".؟

ما ټوله کیسه ورته وکړه. دهٔ ویل چې

"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نهٔ ور کوي".

موسی: "هیڅوک ناصالح له موره نهٔ پیدا کېږي. ته اختیار مهٔ ورکوه. موټر ځیني ودروه چې دی غربت او دربدري ووینې په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری: "څهٔ ووایم ـ بچیه ! خبره خو دي سل په سله کښې سمه ده ــ زموږ له بې غوری زموږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څهٔ وکړم هر چا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی ــ وروره ! دا (لویې) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښې جنجال وکړی ـ ټول څوانان سرهٔ او شنهٔ کېدل چې موځې وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څهٔ خواستې او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ویل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موڅیانو زامن پرتا سوخانان وي.
زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زهٔ به خپل زوی پوه کړم".

موځي: "تهٔ یوار ستا په موجودګي کښې ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین ږیری: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تاځه به معافي غواړي".

بېرته یې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم.دی روان شو.
دلته چای هم راغلې، موځي ماما پیالې ډکولې.

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې ! دا خو د پر بښهٔ شوي دي خو دا یوه خبره در څخه پاته شوې ده".

موځي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ جانان: "مرې کـه يې وژنـې! هغـه دا چې کـوم کارونـه زمــوږ وو، هغــه اوس تا ســو کــوي او کــوم چــې ستا ســو وو، هغــه مــوږ کوو ــ د دۀ پــه خپلــه پــه نــوره کيســه سرخلا سپدو".

موځي ماماوخندل

"لېونو! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېونۍ جانان: "مرې کـه يې وژنـې! د دې تـولنې خلـگ ولـې تول شکي غوندي دي؟".

موځي ماماوخندل او لېوني ته يې وويل

"لېونو! کوم ستېشن دي په ونيوو"؟

لېونۍ جانان: "مرې کـه يې وژنـې! هغـه مخـامخ کوځـه کـه دي پـه يـاد وي ــ د هغـه دېـوال سـايې تـه چې پـه تـک سـرۀ ژمي يوه سري ښځه کښېنوله".

موځي ماماوخندل بيايې ماته مخ را واړاوو

"دا سـې نـه وي چـې تا سوشـکيان شـي ــ دادا سـې کيسـه وه ــ يـو وخـت مـې يـو سـړی لیـدو تېـر شـو، ښـځه ورپسـې وه ــ لــه جــامو د پــره خــواره ښــکارېده ــ دوه وارِه ماشــومان ورپسـې وو ــ يـو هلـک بلـه نجلـۍ وه ــ يـو ماشـوم يـې پـه غـوځي (غېـږ) کښـي وو ــ پـه هغـه مخـامخ کوځـه کـې يـې ښـځه او ماشــومان پــه ســارۀ ژمــي وســايه تــه کښــېنول ــ دی په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه-له ځان سره مې سوچ کاوو چې
"ته دې خرۀ ته ګوره-ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو"- ما چې مخ را واړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وو.
زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دې خرۀ ته ګوره چې د لېوني رږغ مې تر غوږ شو.
وهغه غټېوکې ماشوم ته یې وررږغ کړ-هغه ترکی وچکی ماشوم، پوزه یې بشېدله، په کړېپدلو زامو راغلی- لېوني یو څو خوږې ورکړې-دا واخله ته او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دي ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.
بیا یې ما ته وویل
"مرې که یې وژنې! څومره بې سوچه او بې پروا خلګ دي- هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول-دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خویې کښېنوه-نه په ښځه کښې دومره زړۀ شته چې له دې ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني-د لېوني لا خبره په خولۀ کښې وه چې هغه سړی راغلی
"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کړې يې وژنې! ښځې ته نۀ، ماشومانو ته".

سړي لاس له خولې واخيستو

"دلګانو تا سو مورا و خور نۀلري؟".

څۀ چې يې پرخولۀ ورتلو هغه يې راته وويل.

خلک را ټول شو ـ هغه سړي يې په زوره بوتلو ـ ټولو لېوني ملامتاوۀ ـ سړي خلکو روان کړي وو، دۀ پوچ رد ويل.

لېوني ولاړ وو ويې خندل

"تۀ اوس له دې ړاندۀ اولسه ګيله څنګه کوې".؟

نۀ د هغه سړي چې پوچ رد يې ويل، نۀ د ښار د خلګو دې ته فکر وو چې دا خو لېوني دی ـ په دې خو خر هم پوهېږي چې لېوني دی ـ تۀ د دۀ ببر سر، ببره ږېره، څيرې جامې بيا هغه پوچ رد وايي.دی خاندي.

په دې وخت کښې هغه ځوان هم راغلی چې له ما سره يې جنګ کړی وو.له خلګو يې پوښتنه وکړه.

يو ځوان کيسه ورته وکړه.

ځوان: "دا خو دوني کيسه ده هم نه ـ دا لېوني خو ښه کار کړی دی".

موځي ماما ماته ستر ګه ووهله ـ مطلب دا چې دۀ ته ګوره ـ په دې وخت کښې هغه ځوان هم راغلی پر موځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وکړ۔ موږ هم روغبړ ورسره وکړو۔دی کښېنستو موځي هم ښهٔ عزت ورکړ.

تول دوکانداران حیران وو چې دا کومه کیسه ده ـ موځي ماما د دهٔ پاره چای را وغوښتې ـ دی خاموشه وو موږ ته يې حېران حېران کتل.

موځي: "تر دې کیسې پورې یوه بله د خپل کور کیسه درته کومه۔زموږ یو نژدې قریب وو۔ هغه ته زما سکه د اکا لور ناسته وه ـ د وادهٔ یوه میاشت پس نجلۍ کور ته په شپو راغلې وه،مور ته یې ویلي وو

"ددې سړي خو پر ماشک دی وایي تهٔ په موځي توره یې".

مور یې راغله ما ته یې ویل

"تازکه !له خانه سره پام کوه۔د نجمې مېرهٔ د پر تور زړی سړی دی۔دا سې نه وي څهٔ تاوان در وه نه رسوي".

ما ورته وویل

"خدای به هر څهٔ خېر کړي۔تهٔ کورته لاړه شه او نجمې ته اطمنان ورکړه۔ځان مهٔ پرېشانه کوه".

په سهار مې د نجمې مېرهٔ چې زما اخښې کېدو پیدا کړو ورته ومې ویل

"نجمه که زما د کاکا لور ده خو خور مې هم ده۔دا تا اوس کوم دول شروع کړی دی ـ بل وار چې دا سې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خورا و مورلري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پر لمن به تور داغ نهٔ وربدي.
هر څهٔ چې مې ورته وویل د سري تر خولهٔ یوه خبره نهٔ را ووتله".

موځي ماما چې دا کیسه پای ته ورسوله نو رسولې چای راغلې ـ هغه خوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موځي ماما ورته وویل
"تهٔ مېلمه یې".
خوان په ځان کښې ورک وو لکه چې بل ځای یې دا سې مجلس نه وي اورېدلی ـ لیوني چې د چای د راتلو په وخت کوم توپونه وهل ـ خوان دومره وخندل چې له ډېرې خندا یې په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له خوان څخه د نامهٔ پوښتنه وکړه.

خوان: "نوم مې بریالی دی. ستا نوم؟".

صالو: "صالو جان".

بریالی: "ماما ! د لیوني توپونو خو ستا کیسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خور دي نهٔ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو مور تول په سترګو وینو چې ترېرونه وترلو ته څرخېږي (نخېږي) ـ د جهان خلک د اکا له لور سره وادهٔ کوي ـ دا ستا څهٔ رنګه کیسه ده؟ ـ زهٔ نهٔ شوم پوه".؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسوشي: "زما بابا دوه ودونه درلود ــ زما د مور او پلار ژوند سره تریخ وو ــ زما پلار زما پر مور هیڅ کله هم تهمت نهٔ وایو ــ یو ورځ یې زما مور ته ویلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي ــ قسم در سره کوم ــ طلاق درکوم خو په یو شرط ــ پر هر سړي چې ته لاس کښېږدې هغه سړی به تا په ورین تندي قبلوي.

زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس پښې وو ــ بابا په هغه وخت د مولوي صېب په حضور کښې له خادم سره مخامخ کړې وه ــ د دواړو خوښه وه ــ بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.

مورکۍ یو څهٔ وخت زموږ د یو بل همسایه په کور کښې او سېده ــ اخر یې مولوي صېب له خادم سره نکاح ور تړلې وه ــ زهٔ یې هم د جومات د خادم کورته ور سره وړی وم.

کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو یې زما پلار ته دېر پېغورونه ورکړي وو چې

"د پښتو ماینه څوک وچا ته کښېنوي ــ پوزه دي را پرې کړه. دغه هلک دي ولې ورکاوو"

بیا یې زهٔ خپل کورته وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه څکه له ادې سره پرې يښې وم چې زۀ پرتې وم- دوی وای چې

"کله کاکا تۀ له مورکۍ څخه ورې نو هغې د برې چيغې وهلې.د خدای رويونه يې ورته ګرزول".

د هغو چيغو باوجود هم کاکا ظالم له ادې څخه جدا کړی وم بيا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې شيدې راکولې-دغه رنګه زۀ او نجمه په يوه غېږه او يو ځای کښې سره لويان شوي يو-اوس خوښه ستا سو ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".

بريسالۍ: "ښۀ ستا بابا خو کمال کړی دی-دا سې خلګ خو د ېر کم پېدا کېږي".

دروازه خلاصه شوه،نرسه راغله،زما او د ليوني کيسه يې بيا سره را پرې کړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بيا راغله.لچې ملايې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې وېل چې"ډېر مۀ ږغېږه.
پردماغ بوج مۀ راوله".
په حقيقت کښې مې نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"تۀ دغه
وګوره. په ستړې زۀ يم.لارې دا ورښيي".؟
تر ورۀ د وتلو په وخت کښې يې راته وېل"ډېر يې مۀ ږغوه.
دی که لېونی دی تۀ خو پرسود يې.د نشې ستن مې ورلګولې
ده.ډېر يې مۀ تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې
ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.

لېونی را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړی.پر پُونده وڅرخېدو"ليلو
لښته ده".

لېونی: "مرې که يې وژنې !تۀ د دې خبرې پرېږه.د نشې ستن مې
ورلګولې ده ،له ما خپلې کيسې وغواړه چې درته کوم يې.
مرې که يې وژنې !ما څۀ ويل؟".
ما د کيسې پای ور په ياده کړه.
د دۀ کيسه شروع کړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې !دبرياليې له خبرې سره موږ ټول له هغه
ځايه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېونی په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږ پاته شو.ماخوستن ور وتکېدو چې ورورتم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی. ډېر غصه معلومېدو. چای مې ورته راوړې دهٔ وویل "خوانه ! زهٔ خو د بازار خلګو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دي تر ځان لەلویانو سره ګرځي او بل له هغه لېوني سره؟.

صالو ته چې ووایم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي. وروره ! دغه هلک پوه کړه او له ځان سره یې مهٔ ګرځوئ".

زهٔ: "کاکا ! تهٔ دا راته ووایه چې صالو مځکې ښهٔ وو که اوس؟".

کاکا: "خوانه ! که حقیقت درته ووایم د اسمان او مځکې فرق یې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور، خور او ټول کور ځيني خوشاله دی".

زهٔ: "کاکا قسم نهٔ درسره کوم خو دا باور درکوم چې موږ که ستا زوی ته ښه نهٔ ور رسولو، بد هم نهٔ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو تر پخوا ښهٔ دی بیا راتلې ولې".

کاکا: "زویه د خلګو دي زوی مړشي تېرېږې ایستم ! ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو، زه بالکل مطمئنه شومه. خلګ چې څهٔ وایې، و دي وایې".

د صالو پلار مې ښهٔ په خلوص رخصت کړ. کور ته راغلم ویدهٔ شوم. سهار چې مې چای وڅیښلې ښهٔ په تسلي بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موڅي ماما پر تره ناست وو. د موڅي ماما پښتې پرته وه دی نه ښکارېدو. موږ راغلو د دۀ انتظار مو کاوۀ. ناګهانه د لېوني ږغ شو.

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وړوکی کالی يې خوراوۀ خندل يې "لېونو! بيا دي څۀ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! له ما سره تر را روانې جمعې پورې کار مۀ لرئ. ما په ښار کښې بد شروع کړي دي. کله يو په سوک وو هم کله بل، کله د يو موټر شيشه ورماته کړم کله د بل، کله څۀ وکړم کله څۀ". لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

موږ يو ساعت لا هلته ناست وو بيا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلک يې خوږنه کړي يا له خلګو ور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زۀ او صالو د موڅي ماما تره له هره ورځ راتلو. کله کله به بيالی هم راغلی خو لېونی نۀ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زۀ او صالوجان هوټل ته لاړو، ما د لېوني ګپې ورته کولې دۀ خندل. اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګرې غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".

زۀ:چېګرې ته مې وکتل."نۀ د مولوي صېب ګرې نۀ ده غلته نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړ شو داسې نۀ وي لېونی راشي بيا مونۀ پرېږدي وايي به په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".

له دې وروسته مونږ هم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښار کښې روان شو.سوکه سوکه تلو په ښار کښې به د جمعې د لمانځۀ پس د بېرش وو د موټرسائيکلانو،موټرانو،رکشو هارنونه او د خرۀ ټانګو به اکثره سړک بند کړی وو.د ښار زورورو به ورته پوچ رد ويل دوی به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې، خپل خرۀ به يې وهل،هلې ځلې به يې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زمرغو او بل خوا د ريړی والا زغونه هر شی په پنځۀ پنځۀ. چابه ويل ارزانه شوې کېلې،چابه د يوۀ شي نارې وهلې چابه د بل شي.

له بلې خوا به د موسيقي زغ وو،د بر خوند يې کاؤ.د دې ټولو زغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو،زۀ پکښې ورک وم.و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.یوې او بلې خواته موکتل د لېونې په انتظار وو.

دلته مو لېونی په نظرشو راروان وو. د لېونې تر رارسېدو له مخه یو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډېره یې په لاس کې ده".لېونې د دهٔ له ناري سره سمه ډبره راخلاصه کړه . له موږه لرې ولګېده

لېونی چې تر موږه راورسېدو ، له موږ سره یې روغبړ وکړی.

لېونی جانان: "هغه ورځ چې یې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.

لېونی جانان: "مړې که وژنې !هغه سپین وږګن وینې سرچې یې د وورولـه ګونیـو ډک دی، هغـه تـه و خېږئ .ورتـه ووایاست موږمنوجان کلي ته څو.لـه بندوال سره مو کار دی".

موږ هم هغه وږګن ته وختو،وږګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته ورو ګرزېږه ګونې کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمر لوېدو چې استاذ وږګن ودراوو پر موږ یې ږغ کړ.

استاد: "هغه دی د بندوال کور".

تولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې راکوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو،و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "مورې؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې !دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلګو مخونه پټ کړی وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلګو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسې پرېښودی، موټر مې وخغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو مورې ور پسې چې ورسېدو،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندې چارپېره سرې نالې

ټولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو يې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زۀ د خونې له ننداري راغبرګ کړم.

زۀ: "چې د دۀ له کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه. ياره بندواله! په دې سارا کښې دا عکسونه دا سپين ږيري او ملايان پرېږدي؟".

بندوال: "ياره! يو څۀ وخت ډېر ور سره په تکليف وم بيا څۀ ښۀ شوم چې ملايان خداى را وشرمول. يو سپين ږيرى پلار لرم هغه دې خونې ته نه راتلو. يو ورځ مې پلار ښار ته بوتلى هغه په ښار کښې لګېدلي د ملايانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه يې وليدو بس په کراره شو".

زمونږ خبره لا نه وه خلاصه د بندوال پلار چې لکړه يې لګوله خونې ته راغلى، مونږ ټول ورولاړ شو. له روغبړه پس بندوال ترلاس ونيوو، بالښت ته يې کښېناوو. کاکا چې ساه سمه کړه دوباره يې بياله هر يوۀ سره روغبړ وکړو. په کاکا پسې د ستې ډوډۍ راغله. له ډوډۍ پس په ګپه ګپه کښې، هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترګو راکښلې وې، د خپل پټکى په څاک يې پاکولې.

بولنه لبونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبوني جانان: مخ ور واړاوو.
"مرې که يې وژنې !کاکا !دا ملايان وايي دا ځيني تولنې مور خور نه لري،نه تر له مالومېږي.ستا څهٔ خيال دی؟".
کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې."زويه ! څهٔ خبر يم.خدای دې په دوی کوي، مورې خو نه دي ليدلي".
زهٔ: چې ورغبرګه مې کړه ."کاکا !بيا هم ستا زړهٔ منې چې که مور،خور يا لور په لاس ورغله لاس نه تر اړوي".
کاکا: چې و بالښت ته څنګ وهلی وو راپورته شو.
"زويه ! زمورې يقين دی.ولې ملايان دروغ نهٔ وايي.ملايان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لبوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو."مرې که يې وژنې !مورې کله ويل چې دروغ وايي . مورې وايو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلک پوه کول نهٔ غواړي.دا مورې منو چې ملايان څهٔ وايي هغه حقيقت دي.ليکن دوی مورې دا سي نهٔ پوه کوي لکه دا اوس چې زهٔ په دې خبره اولس پوه کول غوارم".
زهٔ: چې خبره بله خواته واړوله."کاکا !د دې غاړې به څومره وختونه کېږي چې وايي

تولنه لېونې ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی یې بل کړی اور
یواریې لور راسې بیا مور

کاکا: موسکی شو۔"زویه! دا غاړه به زیام (زۀ وایم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا ! تۀ دراوي ښۀ کاربولې که بد" ؟

کاکا: "زویه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی .هغه بیا تاسو پرګوری ما په خپله کړې ده،زۀ خو یایم ښۀ کار وو۔ اوس په دې هم پوه شوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی .په هغه وخت کښې به ضرور یو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده۔زۀ د خپلې دراوی ذکر ځکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی .کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه یو کال کېږي وفات شوه۔زۀ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بیا تر سهاره لاس ورورل پرما داسې دي لکه له موره سره زنا۔پخوانې خلګ ځۀ لېوني نۀوو،نۀ دومره بېغېرته ووچې لور یا خور به یې له بله سره شپه تېروله،دی به په خبرهم وو ځۀبه یې نه وویل.

زویه! زما په خیال د دراوی اثر به نور و خلګو ته هم له موره څه ورغلی وي۔ستاسو که نه دي په یاد زما خو داسې په یاد دي

تولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیې کور پروت.څوک د نر زوی وو چې ودې کورته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد ېوالۍ نه وې نه د اوس په رنګ پردې وې .زموږ ښځو له مېړو، پلارو او ورونو سره سم کار کاوه.لوڼه،واښهٔ او بوټي، له بېخې لرې لرې به یې اوبه راوړلې .پردې ښځو چا پېرداري کوله .دا یې ښکاره مثال دی چې زموږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې ګرځې.شته د نر زوی چې په کږو ورو ګوري.

دا اوس زمانه په چارد ېوالۍ او په پردو ښځې راګرځوي.زهٔ هره ورځ له دې خپله سره اړیم چې په د ېوالو ښځې نهٔ راګرځې .له خانه د سړي زامن جوړ کړی-دې ته بېخې حېران یم چې دا ناروغې زموږ ټولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څهٔ ګړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل."زویه! دا زما تجربه ده چې د مېړهٔ په ښځه بروسه نهٔ وه .د ښځې په مېړهٔ بیا ښځه په پردو او د ېوالو نهٔ راګرځې دا یاد ولرئ.

زهٔ حېران ودې ته یم چې دا بلا دودونه له کومه راغلو،چا راوړو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اوربدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلګ وو،وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوی برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کار ته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته.په دراوی کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې.دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله، وسیله او ایمانداري.دا په دراوی کښې وې.

دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوی برکت دی".

د دې خبرې له ختمېدو سره سمه

کاکا: خپله لکړه ورکش کړه."زویه! ماته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".

بندوال تر لاس ونیوو کورته یې بوتلی.له هغې خوا چې راغلو زموږ د پاره یې د اغوستلو کالی(بسترې) راوړې،دی بېرته لاړی.

لبونی: "زۀ ستړی شوم یوار اتڼ کوم".

دۀ چې اتڼ ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله .دی ځای پر ځای وېدۀ شو ، زۀ هم وېدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وټکېدی، ورمې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې! الچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې! کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اودسونه لمنځونه مو وکړل. بندوال ښې د شیدو مستې چای، کوچې ښه توده ډوډۍ راوړه. چا اوله پیاله څښلې وه، د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه. د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه. بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي، لېوني یې لاس ونیوو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! څه کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونی جانان: چې ویې وخندل."مرې که یې وژنې ! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خدای دې وکړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره مور بیخي ډېر وخندل. وروسته

لبونی جانان: بندوال ته مخ ورواړاوو.

"مرې که یې وژنې ! ستا څهٔ خیال دی زموږ مور، خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پیاله په لاس کښې وه، ویې خندل.

"تهٔ بل کار هم لرې. دومره وار خو وکړه دا چای وڅیښو یا یو سګرېټ وڅکوو".

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې ! موږ ولاړېږو توله ورځ خو به تا ته نه یو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راکړه".

بندوال: پیاله کښېښوده.

"ښهٔ نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه تولنې هم لري کوم چې دا ازادي بنیادي بشري حق ګڼي. مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغې ګڼي. دا خو هسې زموږ خیالات دي چې په کومه تولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو تولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړې ورکول کېږي. ښځ او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته دراوی بې عزتې نه ګڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نهٔ شرمېږي چې یو بل ته څرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زموږ په تولنو کښې خو بدمرغي دغه ده زده کړې خو بیخي لرې خبره ده. د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي. توله ورځ مو د ېر عزمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.موږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لونې او خوندې تښتوو، پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې تولنې غلهٔ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مهٔ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای، د بل د پاره مهٔ وای. د دې تولنې د غلهٔ په غلا کښې د ېره حصه د زورورو وي. بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر خاندو ،مټا پرېږه دا خو یو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. یو د بل سره په نفاق کښې یو د بل په بې عزتي پسې یو.

ملایان مو هم د دین په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلګ څنګه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې یو د بل دروازې مۀ ټکوئ. یو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وایم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوې،د ساٸنس د ترقۍ لارې خو یې خپلې کړې دي. ساٸنس خو یې د ژوند لاروي وکړه.موږ خو نه د دین شو نه د دنیا شو.

دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دې نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېندارې دې هم نه را ګرځو.

ستا څۀ خیال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بیا زموږ وبچیانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".

لبونی جانان:ولاړ شو ځپلۍ یې په پښو کړې.

"مرې که یې وژنې!د دې یوۀ سوال ځواب لا راکړه.دا ملایانو چې د سکول مخالفت کولی.اوس څۀ وشو چې په خپله یې سکولونه خلاص کړو.د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلګو ته وایي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړې چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څۀ کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګنی که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد ښودل شوی دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بد مرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل ځکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لېونی جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو د اسکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. او ستاذ، استاذه، ماشوم او ماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راغي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د ېر راته وویل چې پاته شئ ئن شپه لا را سره تېره کړئ. ښځه به د زړۀ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخیست. ښار ته راورسېدو.

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! زۀ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زۀ: "څۀ چل به کوۀ؟".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! زۀ به وسرې سرې ته درېږم ورته وایم به چې ملایان وایي د ځینو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زمورې خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو یو څو قدمه شاته راځئ که یې ښکنځل راته کول یا یې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وایاست "لېونی دی".

زۀ چې ومې خندل. "یاره ! نورې ورځې که نه وې لېوني ئن نو په خدای به سم دم لېونی یې.دغه رنګه خو دي والله که زمورې پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پورې کلي کښې ئن وادۀ دی زۀ یې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دودی له به ورشوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلګ خو ما پېژني،تۀ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زۀ له خلګو څخه په خپله طریقه کوم.تۀ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نۀ وو چې څۀ کېږي څۀ نۀ خو دې لېوني زوی مړي زۀ په دې بلا اخته کړم. ورغلو، د سترخوانونه خوارۀ وو، ډوډۍ شروع وه. موږ لاس ومینځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه. ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل "په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلی یې هم دې ښۀ وکړل. ګنې سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول، ځینې اتڼ ته ووتل. زۀ، صالو، لېونی جانان او یو څو سپین ږیري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څۀ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طریقه له لېوني څخه بېله وه.

نانې اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.

زۀ: "تاني کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اره ده بېخي تر ډېره د شپې خوب نۀ راځي".

تاني کاکا: چې له بالښته را پورته شو "لکه څنګه؟".

زۀ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".

تاني کاکا: پر ږیره لاس تېر کړی وېې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ لېونی یې دا کوم اول وار دی،داسي کیسې خو په موږ کښي بېشمره شوي دي.د توري تیارې د یاری خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څهٔ خبر دي".

په دین ګل اکا کښي زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو یې داسي پیل وکړو.

دین ګل: "تانیه ! هغه خو به په تیاره کښي وو.اوس چې یې د پلار له موره سره یاري شي لور یې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چې بیایې کورته په سپینه ورځ ورتلای شي".

وارد ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه نانیه ! داسړی له خدایه وېرېږي څکه یې په دې کښي سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا یا نو قام ته بېخي شاورته کړه.د دهٔ تر دې خبرې پوري یوه خبره را په یادشوه.

هغه ورځ مي په ښار کښي ملا تاجک ولیدي".

نانی کاکا: "کوم ملاتاجک؟.

ملک کاکا: "یاره ! هغه ملا تاجک د ېر ښایسته اذان چې یې کاوو بیا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښي ولیدو.ما څهٔ پېژندلی دهٔ روغبړ راسره وکړو.ما پوښتنه څیني وکړه سړیه چېري ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولي مشرانو څهٔ گناه کړې ده؟".

دهٔ وویل"ملک کاکو ! څهٔ درته ووایم؟".

"ما ورغبرگه کړه بیا هم". دی یو څهٔ وخت چوپ ناست وو سر یې ځړولی وو. ما بیا پرېږ کړو "ولي ملاجانه !"

دهٔ وویل"یاره ملک کاکو ! دلته درې قانونه دي. یو ستا سو دود و دستور بل د ملایانو شرع، درېیم د حکومت قانون چې په کوم یوهٔ کښې ستاسو گټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال: که لور ورکوی یا زوی ته واده غواړی له یوهٔ هم پوښتنه نهٔ کوی".

ما ویل"دا خو څهٔ بده خبره نه ده".

دهٔ ویل"که بده خبره نه وایه نو زهٔ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرگه کړه"زهٔ نهٔ شوم پوه".

دهٔ وویل"زما پلار ما له واده زمابېخوښي غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د هر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دهٔ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نهٔ کېده".

ما ورته وویل"بیا دي څهٔ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ ویل"پرې مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما
ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نۀدی په کړی".
د دۀ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ
شو"خدای خو دې هغه وخت راولي چې زموږ خوندې او لوڼې
په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څۀ،
هر څوک تر مړوند نیولای شي".
دروازه وټکېده زۀ ورولاړ شوم...........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېونی: "مرې که يې وژنې! يو خو دغه ترسه لېونی زموږ ګرده کيسه راګډه وډه کړي. ښه نو ما ويل چې د وادۀ څخه راغبرګ شوو نو لېونی تر موږ مخکې چابک چابک روان وو. داسې ورک شو لکه تاچې نۀ دی ليدلی بيا موږ هم نۀ دی ليدلی.

پوره نولس ورځې لېونی نه وو. موږ به موځي ماما ته راغلو د لېوني بې ديده به بېرته رخصت شو. موځي ماما به يو څۀ د لېوني څۀ به يې خپلې خبرې په ګډې کړې. داسې کيسې به يې کولې چې سړي ببخې يقين نه شو په کولای.

مثال لکه دا کيسه

"زۀ يوه ورځ له دوبی څخه په جهاز کښې را روان وم. دا زما اول وار وو چې په جهاز کښې مې سفر کاوو. ښايستو ښايستو نجونو په جهاز کښې خذمت کاوو. يوې وماته ببخې د ېر خوندرا کړی. واريه نه وو ما به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په خوا وکتل. د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سرجي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کوروداړن".

د جهاز والا ټول مسافر ماته ډېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي ـ ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خداى راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو ـ ټول مسافر وار خطا وو ـ چا ژړل، چا کلمې ويلې ـ ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سرجي! څۀ په کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه ـ پاتې رسۍ مې پراوړه وارولو، په جهاز کښې سوکه راروان شوم ـ ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو. د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې.

ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه ـ رنګ یې تک تور شوی وو. ما ول پانه را واخیسته.

نجلۍ: "مهٔ کوزېږه".

"چې تول مري یو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم ـ نورو خلګو رسۍ تینګه نیولې وه ـ په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د تائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم ـ ورورهٔ! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونیولم، تول خلګ راغلو داد یې راکړی ـ جهاز روغ رمټ پر هوایي ډګر کښته شو ـ ماته یې کرایه بېرته راکړه ـ افسرانو نورې پیسې هم راکړې ـ سواریانو هم روپۍ پر راغوځولې او هم یې دعاګانې راته کولې ـ عکسونه یې را سره اخیستل ـ په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ څلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخیستل بیا یې له ما څخه ادرس طلب کړو.

بېخي ډېر وخت پس د چا هغه د جهاز کیسه په یاد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین دوکاندار را ږغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".

ما چې لیک راوخیستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پر یو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو- اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښېښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلی وو- مور پوهېدو چې موټي ماما په عکسو والا جوړ کړی دی- د دۀ سر يې د یو بل سري پر سر لګولی دی.

د ډېرې خندا څخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې- موټي ماما ویل "اوس زۀ د لېونې پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".

مور له موټي ماما څخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول- ما پر مړوند وپېژندی چې لېونی دی.

زۀ: "ها لېونو !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ زما له سترګو لاس لري کړو۔ دومره کلک يې مچ کړم چې کله مور هم نۀ يم مچ کړی.

زۀ: "چېري وې لېونو ای اوس کار دی چې تا وکړی؟".

لېوني جانان: "مرې که يې وژني! بس نور مې مۀ ژړوئ، ملامت، ملامت، ملامت يم".

چای مو ورته را وغوښتې دی بيا يو وار پر پونده وڅرخېدی۔ مور د ماما د جهاز کيسه ورته وکړه دی پر مځکه غزېدلی پروت له خندا شين شين کېدو۔ په دې وخت کښې برېالی هم راغلی۔ مور هم ښۀ په تپاک له برېالي سره روغبړ وکړی.

برېالی: "ماما! که ستا سو خوښه ده د رځئ نن صحرا ته لاړ شو۔ چکر به ووهو، ښکار به هم وکړو۔ يو ساعت به سره وخاندو۔ په څۀ بلا مو کښېيستم بې له تا سو په خدای که نۀ کور خوند راکوي، نۀ بازار، نۀ نور ياران۔ د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وايي چې لېوني شوی يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورته وايم ښۀ دی چې لېونی يم-چرسي او شرابي خو نۀ يم-دوی وايي بس پرېږدی يې دغه خپل ژوند خرابوي".

موڅي ماما ورسره خوښه کړه-زۀ،صالو،لېونی او موڅي ماما له بريالي سره په موټر کښې سپارۀ شو-زما پکښې خيال وو چې د بريالي پلار مور ته کتل چې مور له بريالي سره موټر ته وختلو-د دوی او بريالي پام ورته نه وو.

موټر چې ځنګه روان شو بريالي مېموري ورواچوله وېل يې"دا ښۀ په غور واوری"چې ځنګه بدله شروع شوه

.

لېوني جانان: ورغوته شو مېموري يې بېرته را ويسته"دا پرېږدئ-د دۀ تر ږغ خو زما د اردي ږغ هم ښه دی".

لېوني ناتراشه غاړې شروع کړې-د يوې غاړي سر د بلې پاي.لکه.

که له کښې يې که له پا سه

ګرانه مرۀ دي زورور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یې نوري هم وویلې ـ واقعي هم د لېوني ښځه دېدن ږغ ووـ موږ خندل دي لګیا وو خپلې بابولالي یې شروع کړي وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله ـ پر اسمان نرۍ نرۍ وریځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو دباران په نري پشم ناوده کاني به ځلېدو ـ ببخي د پرخوند یې کاوو خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل اړخ د کړکۍ ښیښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنېغزیان ښکارېدو ـ اوښان، کوچیان او رمې د پرخوند یې کاوو ـ یو ځای یو شپانه پر ډبره ناست و ، شپېلۍ یې ږغوله .

لېوني جانان: "موټر ودروئ".

بریالي موټر ودرولی ـ موږ هم راکوز شو ـ لېوني له شپون څخه شپېلۍ واخیسته ـ دا سي شپېلۍ یې وږغوله چې موږ حېران حېران ورته کتل ـ شپانه په شا یوه د شمسي وره ښیښه هم اخستې وه.

بریالی: "دا ښیښه څه کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالی: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نه!".

بریالی: "بیا نو څه د پاره موبایل ګرزوي؟".

شپانه وخندل ـ زموږ سر خلاص شو چې شپانه د عکسونو وېډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالی: تـه ښکاره کـړه چې ویـې ګورو ـ څه رنګه موبایل دي دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

پـه دې خبرو خبرو کښې یې لـه ساده شپونکي سره داچل وکړی.

بریالی: "دادي په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څه ساتلی مګ مې پې ورکړو".

بریالي پـه دې وخـت کښې د سـاده شـپونکي مېـموري تولـه خپـل موبایـل لـه را اړولـې وه ـ بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړی.

لېـوني پـر پونـده وځرخېـدی "واوره راواوره پـه بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور له شپون سره خدای په اماني وکړه ـ بېرته موټر ته وختو ـ هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بیا مې تر ننه پوري دومره نه دي خندلي ـ ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د بریالي له موټره کوز شو ـ ټول له موځي ماما سره شپې ته لاړو. دا بله ورځ کورته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم ـ کور مې څه کار وو ـ دریمه ورځ صالوجان کورته پسې راغلی، زهٔ هم بازار ته ورسره راغلم ـ موځي ماما هم ګیله من وو ـ ما هم خپله حال ورته بیان کړ ـ موځي ماما د هینداري په رنا هوټلي ته د چای وویل ـ چای راغلې مونږ وڅیښلې ـ ټوله ورځ مو پر بریالي او لېوني خندل. ماخیګر کورو ته سره لاړو.

د شپې یو د موټر سایکل والا د موځي ماما کورته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره راسره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي یاران څوک دي چې له تا او له دهٔ سره یې ناسته پاسته ده".؟

موځي ماما: "خېر خو دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی ـ زهٔ د هغه لېوني زوی مړي ماما یم ـ نن مې د زوی وادهٔ وو ـ زما له یاده وتلي وو ،لېوني ته مې د وادهٔ ست نه وو کړی ـ خدای خبر له کومې خوا راغلی، د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زهٔ که دي نه واي را غوښتی پروا نه وه ـ دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي.

تر کومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم دودی راڅخه وخوري ـ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي" ـ وروره ! په عالم کښې یې رسوا کړم ـ دغه یاران به یې راښیي".

د ستي یې بریالي ته تیلیفون وکړ هغه هم راغلی ـ بریالی له مخه ماما یې راپسې وو ـ موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کورته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورزاوه ـ پر یوه پښه وڅرخېدو "ماما ! کارتوس خو راکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښې کارتوس نښته ـ مرې که يې وژني
! ياران زنده باد".
پـر دوی هـم لکـه لمـر چـې راوخـېژي خوشـاله شوـ
لېوني مور له خلکو لېري پريـو هوارځای بې کالي
کښېنولو ــ مامـا خــواريــې د پــرورتــه وويـــل"دا
مېلمانــهٔ کـالي تـه راولـه"ــ داخبره بيا پـه لېـوني چـا
منله.؟
مامـا خــواريـــې د لاس د مينځلـــو اوبـــه پـــه خپلـــه
راوړې.
لېـوني جانـان: "مـوږ دا سـتا غوښـې نـهٔ خوروـ مـوږ تـه
پياز په غوړيو کښې راسرهٔ کړئ".
مامـا يـې سـرهٔ کـړې پيـاز راوړل، دوی مـو وخـوړهـ
لېـوني جانـان: "يـارانو ! ورشـئ دوی بـه غلـه وهلـې
وي، خپلـې پوښـتنې کـوئ ــ زهٔ بـه دلتـه يـو گـړی اتـن
واچوم".
لـه دوی پـس راغلـې ترخـې چـای مـو لـه ناسـتو
خلکـو سـره څيښلې پـه خبـره مـې څـهٔ داسـې شـروع
وکـړه ـــ "يـاره ! هغـه د چـا خبـره چـې(نـه دې وژلـم د
پلانکـې مـره اوښـه دې پـه راليدلـه) دا اوس څنگـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه-دا نجوني وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل واده يې هم وي- دا نور خلګ بيا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنيو دي له يوه او بله ځايه ښځې راولي-هغه هم يو يو نه په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور ځنګه ترله مالومه شي يا دا چې د پلارېي له يوې ښځې سره ياري وه، زوی يې لور وتښتوله او بل زوی مور ته خلګ بياي،ورور خور ته ، پلار لور ته، اکا وريرې ته ،تريور ترلې ته-دا هم وينو هم يې اورو.

نن پلانې ښځه پرېښې ده،نن پلانې-که پوښتنه يسې وکړې وايي به موبائل يې ورسره نيولی وو-يا پلانې له خوره سره موبائل نيولی دی د پلانې په زوی پسې ګرځي-ټول يې هم په سترګو وينو هم يې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ ږغ وويل "چېري دي د دې ټولنې ملايان،خانان،پيران او فقيران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به تاسو ټولو اوریدلي وي لیدلي که مو نه دي".

چا سرو ښورا وو چا"هو".

اوس چې هرچا داسې یوه کیسه اورېدلې وي هغه به یې ودې ناستو خلکو ته کوو".

رفیق:"ستا په دې کښې څهٔ مقصد دی؟".

زهٔ:"یو مقصد مې نه دی ــ دا ګورم چې څوک رښتیا ویلای شي که نه. اول وار زما دی.

زموږ یو لرې قریب دی ــ زوی ته یې وادهٔ وغوښتو ـ هغه هم د خپل ورور لور چې کله یې نجلۍ را وادهٔ کړه، هلک ولوړل که زهٔ نجلۍ خپلې خونې ته راپرېږدم ـ که به هلک ته د نصیحت د پاره څوک ورغلو، هلک به ویل"زهٔ دا نجلۍ څنګه وکړم ـ د دې له مور سره ما خپل پلار لیدلي دی"ـ هغه هلک که هر څو وخت تېر شو له خپلې خبرې نه واوښتو. نجلۍ یې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله کیسه راته وکړئ".

یو ساده سړی چې له موږه لېرې یو بالښت ته ناست وو، د چای پیاله یې په لاس کښې وه پټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لـه سـترګو پورتـه کـړې ويـې خنـدل"مټـا دا خـو لا ښـهٔ دي چـې نـراو ښـځه دي ـمـا خـو يـوه ناشـوده وليده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادهٔ؟".

دې چـې پـر خپلـه کـړې خبـره پښـېمانه ښـکارېدو"يـا پېغلې".

"يـو بـل سـړې وروره! پـه دې کښـې شـرم نشـتهـزهٔ بـه يـوه کيسـه درتـه وکـړم د يـو سـړي د خـور زوی د يـو چـا پـرلـور تکـان وکـړو بيـا مـوږ هغـه سـړي تـه ورغلـو ورتـه و مـو ويـل دِ پـرغلـط کـاريـې درسـره وکـړو اوس دا لـور ورکـړه د دواړو بـه عـزت خونـدي شـي د خـوارهٔ پـر وويـل وروره مـا پـر پـړدی مـا مـه مجبـوره کـوی بـس کـم غلـط کـار چـې يـې راسـره وکړو،تـر هغـه بـه زهٔ ورتېـر شـم"ـ د دې خبرې بـاوجود هـم مـوږ هغـه سـړی تنـګ کـړی ـ اخـر هغـه سـړي مـخ را واړووـ د هلـک مامـا تـه يـې وويـل"تـهٔ ورشـه لـه خـوره پوښـتنه وکـړه چـې زمـا لـورېـې و زوی تـه روا ده کـه نـاروا"ـ مـوږ ټولـو لـه شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړي ویاره! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي.

وخندل ته یې ناست سړي وویل خاوري مو شه مسلماني ـ مسلمانان داسي وي ـ یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم ـ یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ ووچې مور د سکول ماشومان کوزول د وویل مرور مې ناروغه ده که دي ماخیګر ډاکټر ته راسره یوړه. ما ورته وویل سمه ده.

ماخیګر مېلمانه راغلو ـ اوس حیران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم ـ زۀ له مېلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی ـ مېلمنو وویل تۀ ور سره ولاړ شه ـ مونږ ناست یو خپله ګپه کوو، تۀ به بېرته راشې ـ زۀ ورسره ولاړم هغه ښځه مې ډاکټر ته ور سره یوړه ـ یوار خو مې د ډاکټر څو ترخې واورېدلې چې تاسو ناروغه ترمرګه ورسوی بیا یې راوړی ـ اوس ور شئ ټیسټ یې وکړئ ـ وینه یې بېخي کمه ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورږ ورغلو هغه لېب اسیستنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته ـ دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړۀ) پر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو"تۀ د خلګو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زۀ حق حېران ولاړ وم ـ د ښار خلګو راته کتل ـ دۀ ښځه په یو کشوله پلاریې پر بله ـ آخر دی روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده ـ مونږ هغه تیسټ پرېښودی ـ دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهار وختي یې پلار له ماجته زمونږ کور ته راغلی معافي یې غوښته ـ د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلګو کښې یو بل چا وویل"هغه پلانی او پلانی ـ دا یو ګروپ وو ـ له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې ـ یوه ورځ هغه پلاني خپله ښځه ډاکټر ته راوستې وه، هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـر پـېښ شـوي وو هغـه تـه يـې ويلـي وو چـې"مـوږ يـې را وغــوارو تـا پــه ګـډه ووــ تـه چـې يـې را وغـوارې بيـا خـان پـر واچـوې"ــ هغـه کـه هـرڅـو وويـل دا مـې کـورودانـه دهــ نـه منـل کـې دهــتـر جنګه سره رسېدلې وو. په دې تول خلک خبر دي.
بلـه يـو سـرې چـې دېـرپـه کـرار راتـه رغـېدو"تـه هغـه سـرې وګـوره پـه کـوريـې خلـګ وزې تنـوزې، دې راروان دې نـوروتـه لارښـووني کـوي ــ پـه خپلـه د پلانـي پـه ښـځه تـور شوــ و ماتـه د هغـه مشـر سـرې خبره را پـه يـاد شـوه ــ دوې وايـې"لـه هغـه مشـره سـره دېـر خلـګ ناسـت وو ،يـو سـرې راغلـی مشـرتـه يـې وويـل"تـه زمـا پـه کـاريـې"ــ هغـه وويـل"هـره خبـره چـې ده ووايـه"ــ کـه يـې هـرڅـومره خـان تينـګ کـړی آخر مجبوره شو و يې ويل"زه تور شوی يم".
دوی وايـې هغــه وخنـدل ويــل يــې"ســريه! دا تــور تول يو. ته هسې ښکاره شوی يې".
دروازه خلاصــه شــوه ـــ وروررمـــې د غرمـــې دوډی راوړه ــ لېـونی ولاړ شـو اتــن يــې واچاوو ــ وروررمـې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|
(13)

چې وروړمې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی ـ لېوني لاس ومينځل راغلی ـ ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ يې پخ کړی وو.

لېوني چې وليد وله خندا شين شو بيا ولاړ شو ـ ما پرېږغ کړو "راشه ياره ! ته خو لېونی وای خو زه دي لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که يې وژنې ! خلک خو وايي چې (پيلان ساتي دروازې به لويې بدي ـ زه خو وايم هغه دي بېخي د دروازې نوم نۀ اخلي).

مرې که يې وژنې ! يوار د دېګ سر بند کړه ـ يوه ګپه را په ياد شوه".

ما د دېګ سر بند کړی ـ هوار د سترخوان مې هم سره واړاوو.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! سرې پرد ووډی ګپې نۀ کوي ـ يوه ډېره پخوانۍ د اسکول د وختو کيسه را په ياد شوه ـ موږ د يو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانۀ وو چې هغه زما کلاس فېلو نۀ بلکه زما عزيز هم وو ـ يو زۀ بل د ښار او سېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانۀ وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوارې ګرې هوار کړې وو- د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوې نوې تاش زده کړې وو- مور دري وو، ځلورم سړی نه وو- جمیل (کوریه کلاس فېلو) کورته لاړ- له هغې خوایې لالټین، خپل پلار تاش ته راوستو- مور ډېر حېران شو چې "ته دې سړي ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټین ته ناست دی، تاش کوي.

مور د پلار ترمخ د تاش نوم نه شو اخیستلای".

خیر تر ډېره مو تاش سره وکړو بیا یې پلار ولاړ شو ویل یې "ما لمونځ نه دی کړی".

د ګرمۍ شپې وې- مور تول د باندې ناست وو بیا ویده شو- ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وو چې د جمیل د مور ناري وې چې د جمیل بابا ته یې ویل "سړیه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تندر نیولې) ده".

په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ویل "خدایه! ته خو دا سپوږمۍ زمور په ګناه مه نیسې- ګناه ګاره خو مور یو دې څه ګناه کړې ده".

د جمیل پلار چې را ویښ شو خپلې ښځې ته یې ورږغ کړو "ها ښځې! څه کیسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سریه ! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده ـ دوه رکعاته نفل به وکړي بل به زۀ چرګ ونیسم هغه به حلال کړي".

د جمیل پلار: "ور شه ښځې ! کراره ویده شه ـ سپوږمۍ زموږ په حد کښې نۀ ده ـ د پلانکي خېلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې ږغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې ووېښاوو ـ هغه را پورته شو ـ مور یې چرګ او چاړه راوړې وو ـ هغه چرګ حلال کړی ـ راغلی پر خپله بستره پرېوتو ـ مور یې پر ږغ کړ "زویه ! ته ولې پرېوتې ـ دا خپل ملګري وېښوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي ـ پلار خو دې هسې هم نۀ پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو ـ "مورې ! نفل تۀ او د کلي ملاصیب وکړئ ـ ما خو دا دې چرګ در حلال کړی" ـ د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره ! در څه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړۀ د پاره زۀ ولاړ شوم ـ تر سره کړه بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم ـ دوی دوه حرامیان په بسترو کښې پراته ووخندل یې ـ یو دوه واره یې زۀ هم د لمانځۀ په مینځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره سم لېونی بېرته راغلی د سترخوان مې هوار کړی.ډوډۍ مو وخوړه.
لېونی: له ډوډۍ خوړلو پس بېرته ولاړ شو، پر کټ یې پښې وغځولې.
"مرې که یې وژنې ! دا متل خو دې اورېدلی دی چې وايي (د نودې ختې لړاو به کافي دي)-یاره ! که رښتیا درته ووایم د وخت سترو او تجربو دومره خلک جوړ کړي دي چې له موږه هسې اشاره غواړي خو دلته بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نهٔ شي کولای.
د جمیل د پلار خبره درته کوم چې زموږ نږدې قریب هم وو-بېخي د ېر وخت زهٔ نهٔ وم ورغلی-په دې وخت کښې زهٔ هم دغسې ناروغه شوم لکه دا اوس بیا ورونو ډاکټر ته بوتلم خیر دا ډېره اوږده کیسه ده.
بل وخت مې واورېدو چې هغه کاکا (د جمیل بابا) ناروغه شوی دی—زهٔ ور روان شوم چې ورغلم دی ماخیګر د ماجت د ېوال ته یوازې ناست وو چې زما توخ شو، دهٔ پر سترګو لاس ونیوو،زما په لورېې کتل-زهٔ چې ورور سېدم و سره کښېناستم-غېږ مې پر وګرځوله-د روغبړ په وخت کښې یې ږغ وپېژندلی-له روغبړه پس یې وخندل"زویه ! زهٔ خو اوس په سترګو ډېر تپ یم -اوس چې راته ناست یې هم دي مخ ښهٔ نهٔ شم صحي کولای ،اوس مې دي هم ږغ وپېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ یې؟-زویه! وامې ورېدل لېونی شوی دی- اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.

"زویه! تهٔ نهٔ یې لېونی، لېوني دوی دي".

زهٔ به یوه کیسه درته وکړم-زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیر وم-په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پیدا کېدې یوه یوه.

هغه لارۍ به زما په خیال په هیندل چالو (ستارټېدې) کېدې-د هغه وخت سرکار زموږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار تول له پولټیکل سره وو-کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین ږیرو ږغ وکړ چې تاسو تول په یو وار ور شئ-دا پولټیکل ته به سوال وکړی که یې دا خلګ را خلاص کړو-خان لارۍ راغوښتې وه، تحصیلدار موږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو-لارۍ روانه شوه-د هر قام مو یو یو مشر را تولاوهٔ-ببخې د ېر خلګ وو چې د یو مشر کور ته ورغلو-دا وخت د ما پښین د لمنځوو.

ستا به نو څهٔ په یاد وي-په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښې نهٔ وو-دا چای هم د چا، چا پر کور پیدا کېدې-دهٔ د چای ورته وویل-زړهٔ مې د ېر خوشاله شو چې په چای څیښلو به لږ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کوراوبه راوړي - بدنۍ لړوي مور پر وار اود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو - یو یو راتلو کښېنستو چې را پوره شو. دۀ وویل
"خیر ګډیه ! بیا څنګه را ټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تۀ وراسه ورته وکړه - چا به ویل تۀ وراسه ورته وکړه - اخیر یوۀ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دۀ لاس له خولې واخیستو چې څۀ پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل - اخري خبره یې دا وه "دلګانو ! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه ! تۀ یې ور پېښه کړې - اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي - ولاړېږئ - په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه" - کورته یې ور ږغ کړو "دا چای مۀ راوړئ - د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
مور ټول ساره ساره را روان شو - په لارې ټولو ویل "دا دله خو لېوني دی" - چا څۀ ویل، چا څۀ - خو چې وخت تېرېدو زۀ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نۀ وو لېونی، لېوني مونږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست وو - چپتیایې په ژړغوني ږغ دا سي ماته کړه.
د زهیرو زړو په حال
مۀ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته راروان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دهٔ بېخي ډېر د شپې ست وکړو ـ ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړي مې په دې خاطر وويله چې کاکا مطمينه شي چې دی زما په خبره پوه شوو .

د زهيرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زهٔ چې له کاکا څخه راروان شوم ـ په لاره مې تر کوره پورې د ږوب د سنز خپلو غاړې په لوړ ږغ ويلې

يو سنز ر د وولس زويان
پر ګوسه تل اوري باران

دباښې دغره پر سر
نازک به جنګ کاوی اېکړ

د نازک دوبې دورې دی
سيستان سوړ دی که ناهېل دی

ليا نازک پر سيستان لوړ دی
ږوب يې خلاص کی که ليا اړ دی

دبنګل په مرګ خبر سو
ږوب له بيا فرنګيان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروزې اختربـــــه راسي
سپرکۍ څوک به د راباسي

بنګل مرظریف ترلی
پرړوب غـردی نرېدلی

پرشنکۍ د انورپل دی
بل یې سپین ګل بارومل دی

پرشنکـۍ بـه نـــه ختې
ګل بـارورودلـه بـه راتلې

سي شنکـۍ تـانـه یې کښه
ګل بـاروسپوروی کـه پیاده

سپینه خـولکـه پیالـــه
پـراوبـــونا سته بخت نامه
قـام د پـرې سي پــرنیمي
بخت نامـه مچ لـه وړي پېکي
سورد مړکی سیک زخمي
بختنامې خـان د کی غازي
خـود ده بې تـراوس مـړونه
بختنامې سـره کـولاسونه
وزیـرخـان یای مه ورځئ
پـه کوړم کي بوی دی دبېړی
زه یي وئیستم لـه تـاخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیـــرخـــانـــه امېل واخـــه
بـــازدنـــه یـــوړی ترتـــاکه
پښې دمـــاتي سه بـــوراکه
د نیلي کـــولـــمې د پـــرې کې
بـــازه لانـــدي رســـالې کې
بازېې مـــرکي جـــنو کښېنه
ملخی مـــه وره دروازې لـــه

میمي تـــول کـــه خپل هلکان
دویم کارتوس ورکی شیرجان
تـــرېې کی د ړوب تـــرمـــیان
د مچ پانسی لـــه ورې شیرجان
د شـــیرجـــان د پـــانسی نـــاره
خـــواره ســـــوې زرېـــنې زاړه
مـــامـــه جـــانـــه نـــه راځې
یاغي څنګل مامتې ســـوې
د نـــــواب پـــر څنګ بـــه تلې
ډنګـــره نیم سنزرخـــېل وې
شـــین مـــوتـــر په رود به تلی
شـــهزاده غـــــرونـــرېـــدی
ړوب لـــه رالـــه پـــرنـــامـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزیان غوا رم شهزاده
نــه پرولنګ سته نه پرکور
پـرکمـه روند زرغونې يور
پــــه ګـــرنګ راوخـــتم
درږوب پـــه دیـدنه مــرېدم
دعوه ګـيرد کــښېني غلي
ږوب کلا سیف الله لـــولــي
یــو اخـتو بــل شـېرعلي
دواړه مضبوط مرګيـان دي
اخـتو مـــــر شېرک بندي
پـر ږوب لاری بې پـروا ځي
سپيني خـولې ژړ چارګلان
رالې ږوبې د خـــراســـان
راکـوې بـه خـولــه ضـرور
نـه یې د ږوب د نـواب لـور
یـو ننګـر د میا سخـي دی
بـل پـه ږوب کـې د لـوني دی

لـه دې غـاړو پـس چې راپورتـه شوـ سـترګې يـې لـه اوښـکو ډکې وې.

لېـــونی: "مـرې کــه يــې وژنــې ! کــاش ! چــې دوی لــه داســي پاکو ميئنو سره بې انصافي لا مۀ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به دا خیال وي چې دی خود سترخېل دی زۀ سترخېل نۀ یم خو د سترخیلو سیمه یم.
دوی وای "یو خت د یو بل خېل سړي دا غاړه خود د سترخېل له خولې اورېدلې وه

یو ستزر دولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره یې ځو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

یو ستزر دولس زامن
پر ګوسه تل باران ورېږي

ځو ځو واره به یې وویله، نۀ سره سمېده ـ اخیر یې وویل "هغه ستزرخېل ماما ځۀ ورویله چې دا سې خوند به یې پې وکړو".
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه ـ هغه ترکې ترسه دننه راغله.دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

نرسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې، سنزرخېلې دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېوني جانان کیسه.

لېونی: "مرې که یېې وژنې! دا دي ښۀ وکړو. هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یېې وژنې! که زۀ پربله خوا تلم. را ګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نۀ یم".

لېونی جانان: "مرې که یېې وژنې! یو ورځ بریال د موځې ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما! د ېر د بغت مو کړی دی. خوښه دي نۀ ده چې په سېل لاړ شو. زمونږ باوري چې له ښار څخه یو څو کلومېتره لرې ده هغه به هم وویتو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل سي ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غواړم چې تاسو یې هم وګورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ورسره خوښه کړه.

ښځۀ ولاړ ماخيګر بريالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شينګښتي خوره وه. تازه تازه هوا ،سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو. بريالي موټر سم د سکو(کيشپ)په قدم روان کړی وو ،نۀ د سوی په قدم. د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شوړهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو. ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به يې په نظر شونو ژر ژر به يې د خپل پړوني ځاک ونيوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښوررول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې نارې را پسې وهلې.لېوني جانان به تر ډېره پوري تر شا پسې کتل . موږ به پر لېوني جانان خندل. لېوني جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بريالي موټر ښي اړخ ته پر يوه کچه لاره وګرځاو. دغه سړک که څۀ هم کچه وو خو ږغل يې هم پر هوار کړی وو. دوره يې نۀ کوله.

له دې ځای څخه د بريالي باغ شروع شو. په باغ کښې يې د سړک له يوه او بله اړخه ډېر ښايسته ګلونه ينبي وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو،د ګلونو ښایسته خوشبویي داسي ښایسته ځای چې تیار پارک وو.د ګلونو په منځ کښې چمن وو. بالښتان پکښې پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو.د دوی کښې (بزګر)چای راوړلې.بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.
لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښې تللی وو چې راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زهٔ پرېشانه شوم چې دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟
دهٔ تر رارسېدو له مخه خندل.له موږ تولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زرهٔ خو مي غواړي چې ستاسو په شان لټې وکړم خو څهٔ وکړم.یو وخت تېر دی بل زموږ لوی اجازه نهٔ راکوي.ستاسو لېونتوب او لټې بېخي ډېر خوند راکوي.
خو د خپلو له وجې نه شم درسره کښېنستای بیا به وایي چې دی هم لېونی دی.
دا بریال ډېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دهٔ قصور نهٔ دی،قصور زموږ دی . موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدو.د دوی تربیت داسي وشي چې بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نۀ دی کړی چې زۀ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختي راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت څي او پر وخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي ځیني ناراضه دي.

ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څۀ کوي"؟

خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".

ما پوښتنه ځیني وکړه.

"حاجي صیب! دا ولې تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نۀ پرېږدی؟".

حاجي صیب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څۀ دي".

د بریالي پلار ویل تاسو خپل مجلس وکړی.زۀ ځم.مور رخصت ور کړی.

مور بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موځې ماما ښۀ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشي (بزګر) شنې چای راوړې . مور چای څیښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه ! په تاسو کښې دا پېښې ولې نه کېږي؟".

بریالی: "یاره ! ډېر چالاکه یې . ته بیا اوس له ما انټرویو اخلې.څه ستا خوښه ده !

په اصل کښې خبره دا ده چې موږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نه یو چې یو را شي وایي"پلانکی حق نه را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی".

هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه.موږ ته د څه پاره راځې . موږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو موږ ته را پرېږده".ویې خندل.

"یاره ! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه . یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو.یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو.اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه .

د هغه په وینا کښې کله یو ورو غورزه کله بل دبل په هغه کښې ، چا به ویل"پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یوسړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل"پلانکیه ! ته یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی یوه ګړی چوپ ناست وو بیایې ویل "مشره ! که رښتیا درته ووایم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پر یو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خواته بوتله.

زۀ به څۀ داسې خبره درته وکړم . تۀ داسې وکړه چې دا ساده خړ پر اولس چې پوندې یې چاودلي وي، ږیرې یې له خاورو ډکې دي، دا د خان کړه. په خدای که دې د دنیا یو طاقت هم خواب وکړي".

بریالي وویل یاره داخبرې پرېږدی له دغوخبرو زه کور تنګ یم،ماماته یوڅوګېې لاوکړه داسې ښه خوند یې وکړ.

ما هم خان لړ تکیه کړی.ماما د شاه بهرام دېب نکل شروع کړی.د ډوډۍ خوړلو تر وخته پورې نکل شروع وو.شاه بهرام یې دومره غټ کړی وو چې پوره ښار به یې پر اوږه را اخیستی وو چې په نکل کښې به د خندا ځای راغلی، لیونی جانان به پورته شو، پر پونده به څرخېدو.اتن به یې شروع کړ.په دې وخت کښې ډوډۍ راغله.

د ډوډۍ خوړلو پس بریالي(ایل سي ډي) خونې ته راوړله .سمه یې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانهٔ مېموري يې ور واچوله. د شپانهٔ په مېموري کښې د کوچيو نجونو داسې عکسونه وو (يوې ښځې به مېږي لوښلې بلې به د اوبو ګوډې را اخيستې وو بلې به ډوډۍ پخوله. د رمو د غرهٔ په سر کښې د مېږو او ورو وريو د رمو عکسونه، اوښان او خرهٔ په کډو بار، په سر کښې يې چرګان او واړه وري، واړه ماشومان. د شپون له يوې ډېرې ښايستې نجلۍ سره ګډ عکسونه. د شپون د شپلۍ بېل بېل ږغونه خو يو دوې داسې وېډيوګانې چې ښځې د کتلو نهٔ وې) موږ ورته حېران دريان شو.

برېالي: "تهٔ دا غريبان وګوره په موبايل هر رنګه عکسونه باسي. وېډيوګانې جوړوي. د دوی خو دا خيال دی چې بل څوک يې نهٔ شي ليدلای، کله چې موبايل د موبايلونو دوکان ته يوسي، هغه يې ګرده مېموري په خپل کمپيوټر کښې کښېږدي بيا يې نو په پيسو خلګو ته په موبايلونو کښې ور اچوي.

دی خوار خو لا په دې هم نهٔ دی خبر چې مېموري ريکور کېږي هم. دا تېزه دنيا، مړي له قبرونو را باسي

يعنې ډيليټ شوې مېموري ريکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ ترسه يو ځاى سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې څۀ ويلو لېونى جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ويدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو ډېرې شپې وشوې. سهار وختي ور خلاص شو ـ زما کشر ورور روغانی راورې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړې وې. لېونی هم را وېښ شو ـ زه پوهېدم چې زموږ خبرې اورې

لېونی: "مرې که یې وژنې! د ادې د لاس روغانی دي ـ تر ادې قربان شم. څومره بې مفاده مینه یې ده. له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وینو ـ بختوریې چې مور دې ژوندۍ ده او هم دې ګرانوي".

هر وخت چې به چای، ډوډۍ یا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به یې خو په دې ورځ به یې یو خل ماته بیا زما ورور ته بیا د روغانی په خوا حېران حېران کتل بیا د اسې وچ شو لکه بت. تر سترګو یې اوښکې را روانې شوې. داسې ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي ـ زۀ په دې پرېشانه وم ما ویل "بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړ ته مې رخصت ورکړي، زه د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کښېنستم . په خپل دوسمال مې اوښکې ورپاکولې .ده مې لاس ونيو، په اشاره يې منع کړم زما پر لاس يې خپل دواړه لاسونه وګرځول ـ ښه تر ډېره پورې يې وژړل بيا را کښېنسته شو . په چپه خوله سره يې روغانی له چای سره وخوړې.

ما يې هم خاموشي نه ماتوله چې له چای څخه فارغه شو، ماته يې په څېر څېر کتل .يو دم يې وخندل.

"مرې که يې وژنې ! نن کيسه نه غواړې؟".

ما ورته وخندل.

"ولي نه".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! وروړ که ! يو ورځ زه، صالو او لېوني جانان د موځي ماما تړې ته ورغلو ـ هغه ماستر(کوم چې شاعر وو)موږ چې کورته ورغلي وو.هغه کيسه دې په ياد ده ؟".

زه: "هو ولي نه؟.تکي په تکي مې ياده ده".

لېوني: "مرې که يې وژنې !بيا خو نو ډېرد کار سړی يې نو چې د موځي ماما تړې ته ورغلو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسټربندوال ناست وو اخبار یې مخته خوروو- موږ هم د دۀ وخنګ ته کښېنستو .د روغبړه پس دۀ هم اخبار سره ټول کړو-چای راغلې .ماما هوټلي ته وويل

"دوې چائينکې نورې راوړه .تۀ نۀ وينې چې لېونو راغلی دی".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

يو موټر سايکل چې يو ځوانکی هلک پر سپور وو، موټر سايکل يې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېونی را ټولوت، و يې وېرولی .د موځې ماما برش يې په هلک پسې ورختا کړی .هلک يې په ځټه کښې وويشتی.

هلک بېرته راغبرګ شو چې څۀ به يې ويل پر ماسټر يې سترګې ولګېدې .هيڅ يې نۀ وويل . بندوال صېب ورته وويل

"زويه سری خيال کوي .موټرسايکل وي،که سايکل،که موټر په پام يې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماسټر صېب شاګرد وو ځکه يې له ماسټر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړی چې"اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماسټران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښهٔ اثر لوېدلای شي".
هغه هلک هوټل والا ته زموږد چای روپۍ هم ور کړې وې نو بندوال ویل
"تر دې هلک پورې یوه کیسه درته کوم.
خوانان پېغلې تېښتوي .تهٔ په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خوراو ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له موره سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.
داسې هم شوي دي یاري د یوهٔ ور سره وي کله چې د تېښتې وار شي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل ترکوره سره لاړ شي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رڼا کښې سره ووینې نو تجلی حقه حېرانه کښې یا له هلک سره یوې تجلی قول کړي وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که تجلی له عېبه نه دی خلاص".

لېونی: "مرې که یې وژنې !درځه چې څو دې هر ناوخته دی".بندوال ماما ته ویل

"ته به را سره ځې .دا لېونی یو پیر ته بیایو ما پېژنې .ته به ورته ووایې چې دا مې ورور دی"۔ ماما ورسره خوښه کړه.

مور هم را ولاړ شو۔ما ستړ له مخه شو مور ورپسې .په تلو تلو کښې یو سرای ته ورد ننه شو۔د یوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارینه ناست وو۔مور هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .یو یو د ننه ورتلو۔ مور د خپل وار په انتظار کښې ناست وو۔دې تنداري ته موکتل چې یو ځوان او یوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به تېر شو۔نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به تېر شول .یو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې وو بیا به را ووتول .نور به هغې خونې ته ورغلو.

دا یو دوه نۀ وو لکه څومره چې د خونو شمېر ډېر وو دومره هم د دې ښځو او ځوانانو شمېر وو.

زۀ: چې له بندواله مې په قصد پوښته وکړه.

"یاره! په دې نورو خونو کښې هم پیران ناست دي؟".

بندوال: "وروره! دا پیر نۀ دی .دا یو ټګ دی د دې پیر په بهانه د ښار نر او ښځې راځي ملاقاتونه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زۀ: "تو دا پیر په دې بد نۀ وړي؟".

بندوال: "یاره! یو خو تۀ ځان نۀ پوه کوې .سر خلاص کړه یاره!".

څۀ وخت پس زمونږ وار راغلی کله چې خونې ته ورغلو- په خونه کښې یو سپین ږیری ګړدی سړی ناست وو چې مخ ته یې یو وړوکی ټېبل، پر هغه سر بېره سپین کاغذونه، قلم او دوات پراته وو ، مونږ کښېنستو.

پیر: "دا مو څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موشي ماما: "وروړ مې دی".

پیر: لېوني ته وکتل. "عجبه خلک یاست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې تر دېرو بیا یې را ولی".

زه: "اخوندزاده صېب اوس به خدای کوي ته به کوي".

پیر: "اوس به د کلونو ناروغه په یوه ورځ را باندې جوړوې، که نه شو جوړ ته یې بل ملا یا ډاکټر ته وړې. په ما پسې به ږغېږې چې د دې سري دم او تاویزیو کار نه کوي".

موشي ماما: "اخوندزاده صېب! بله خواته نه ځم. پېر ډېر و وګرځېدم فائده یې نه کړه وه. اوس به خدای کوي ته به کوې".

دهٔ چې د لېوني لاس پر هغو سپینو کاغذونو برسېره کښېښودی، په قلم یې سوکه سوکه وټکاوو. ولیکه د دهٔ ناروغي.

هغه کاغذ یې له هغه نورو را بېل کړو. په خپل لاس کښې یې نیولی وو. ماماته یې باکس په لاس کې ورکړو، یوه تېلۍ ووه، تر دې کاغذ لاندې یې وګرځوه. ماما چې تر کاغذ لاندې تېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.

په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتیا ته سره ودرېدو.

پیر وخندل.

پیر:"په دې سرې تعویزونه شوي دي .اوس به که خیر وو د غوبې هډ راکوې".

ماما: "خود یې درکوم.دی دي خدای را جوړ کړي".

یو څښت تعویزیې ور کړو.

پیر: "دا واخله .خدای به یې جوړ کړي . پوخ تعویز به که خیر وو ،هغه ورځ درکوم چې غوبی دي را ویستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېبل کښېښودې

پیر: په ترخه لهجه وویل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فیس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ . که وار د شکرانې شي بیا سل روپۍ ېدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لاري مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ يې په شيدو ليکلی دی يا د پياز په اوبو.دا دومره کيسه نه ده".

لېونی: "مرې کـه يې وژني !دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنيو وې ؟".

بندوال: "نه ځينې هغه ښځې دي چې زه دې اوس ورولم".

زه: "چېرې ځو ؟ څنګه ورځو ؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېونی جانان: "مرې کـه يې وژني !څنګه ورځو چې نه دوی موږ پېژني نه موږ دوی پېژنو".

بندوال ماستر: "ته بې غمه شه .ما پرون لا يوه ته روپۍ ورکړې .دی مې پوه کړ- تاسو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو،يو تورکی خوان ولاړ وو-خيرنه خولۍ يې په سر وه،دی له مخه موږورپسې شو-په جونګړو کښې روان وو، څادرونه مو پر سر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په يوه جونګړه کښې موږ دوه د ښار ښۀ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته ورننته شو موږ کښېنستو هغه خوان پر خپله موږ ريغ وکړ.

سوري: "هغه واورګی چيري ده .ورته ووايه چې چاې پخې کړي".

ماته يې خوند نه را کاؤ ـ رښتيا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه وويل چې "چاې څۀ کوو څو".

بندوال: "تۀ صبر وکړه .زۀ په چل چل کښې خپلې پوښتنې خينې کوم .غواړم چې تاسې دا هر څۀ په خپله هم ووينې هم يې واورې".

پنځلس، شل مينټه پس يوه ښايسته نجلۍ، تک سپين اتنکي، اوږدې زلفې، تور کاکل يې په سپين مخ خور وور، واړه غاښونه، دنګه ونه دا سې ښايست چې ما په خپل ژوند نۀ وو ليدلی .ښکلې جامې دا سې ښکارېدو چې دا هر څۀ زموږ د پاره شوي وي .چاې يې راته کښېښودې، واړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخندل .هغه ځوان کوم چې يې موږ راوستي وو ،هغه ورته ويل.

"واورې !دغه دي هغه ځوانان ما چې پرون درته ويلي وو".

بندوال: "(تورکي ځوان ته)واورګۍ دي څۀ ده؟".

ځوان: "کوروډانه مې ده".

زۀ حيران شوم چې خدايه !تۀ دا تورکي او دا ښايسته ښځه .دې حيرانتيا مجبوره کړم نو مې ورته وويل چې "واوره له کومه ځايه ده او څوکه ده؟".

ځوان: "واوره زما د اکا لور ده".

دې خبرې لا پسې نور حيران کړم چې څنګه کېداى شي مور يې توره، پلار يې هم خوله بيا څنګه ده واورې جوړ او رنګ له دوى څخه بېل دى .زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې د واورې مېړۀ او مور ووتو ويل يې چې "تا سي له واورې سره ګپه وکړئ، موږ ګړى پس راځو".زما زړۀ لا په تو پونو شو چې دا بيا کومه معامله ده.

واورې پروني له سره کښته کاوو ،بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکرې پر سر سم کړه .مور د هغه نيت خلګ نۀ يو، نۀ دلته تا له د دې د پاره راغلي يو چې تا ته په سپک نظر وګورو۔ مور يواځې له تا سره په دې نيت وينو چې له تا څخه يو څو پوښتنې وکړو۔ له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورايه ښکارېده.

دلته زۀ هم مطمينه شوم او بندال پوښتنه ځينې وکړه . "واورې! دا خلګ چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وي؟".

واوره: "نۀ زما خوښه نۀ وي .دوی پر مور پېسې اخلي، خپله هيڅ کار نۀ کوي .دلته خلګ راولي . اوس تا ويل چې مور داسې خلګ نۀ يو، زۀ ډېره خوشاله شوم .دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسې خلګ راغلو چې هغه داسې نۀ کوي".

زۀ: "واورې! يوه پوښتنه کوم، شرمېږم هم .دا تۀ ولې له دوی څخه په رنګ جلا يې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلګ راځي نو زمور اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرۀ ږغ را وکړ چې ژر کوئ .تر ماښامه پوري قول خو مې نۀ وو سره کړی، نور مېلمانۀ راغلو.

زۀ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زۀ: "یوه دا چې تا سو دا نۀ غواړی چې له یو ښۀ عزت مند سره وادۀ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلک راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خو د هغه سړي ورور یا زوی نۀ دی چې پرون یا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نۀ را کوي خو دا خپل خاندان نۀ شم پرېښودلای.

بله دا چې زمونږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی یا ورور دی خو دا کومې روپۍ چې پر مونږ اخیستل کېږي، دا هم زمونږ په ښه نۀ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ور کوي".

زۀ: "واروې! ستا یې کوروډان چې مونږ ته دې پاک خوابونه را کړو او په مونږ دې باور وکړ چې مونږ دا د دې د پاره نۀ کوو چې ستا سو توهین وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا مو عزتونه واخلو .دا صرف او صرف د ټولنې دا صلاح د پاره کوو چې له تاسو سره ولې داسې کېږي؟

موږ هم خپل سرونه پټ کړو چې راووتو، راغلې مېلمانهٔ هم داسې خلک وو چې ځان یې د هر صفا صفا کاوو.

لیوني جانان: "مرې که یې وژنې ! لسمه ورځ ماخیګر به زموږ هوټل ته راشئ ، زما مېلمانهٔ یاست".

زهٔ: "ستاسو هوټل چیري دی؟".

لیوني جانان: "مرې که یې وژنې ! هغه اوله ورځ چې پکښې ناست وم ، تا وپېژندلم .هغه چوله چې کوي زما مشر ورور دی .دا چائینکې چې وړې زموږ تر ټولو کشر ورور دی.اوس د الله په امان".

موږ:ورځه پر خدای مو سپارلی یې.

په دې وخت کښې بیا دروازه خلاصه شوه، هغه نرسه دننه راغله .لیوني اتڼ واچاوه-له اتنه پس زهٔ او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېوني: "مرې کـه يې وژنـې ! پـه تـاکلې ورخ هوتـل تـه سـره راغلو.

لېوني جانـان: بندوال ماسـټرهـم راغوښتی وو ـ ټـول پـه هغـه مـوټرکښـې سـپاره شـو چې لېـوني پـه کرایـه نيـولی وو چې لـه ښـاره ووتـو، مـوټر دښـتـه تـه وګرځېدو، پـه شـګو او پوټيـانو کښـې روان وو چې کلـه مـوټرودرېـدو مـوږ راکوز شو.

ماجـت مـو ولیـدی چـې د لېـوني وکـور تـه د بېـرنـژدې وو ـ مـلا د ماجـت شـا تـه د محـراب وڅنـګ تـه ولاړ وو، پـه غوږو کښې يې ګوتې نيولې وې اذان يې کاوو".

لېوني جانـان: "مـرې کـه یـې وژنـې ! ماجـت تـه څـې کـه لمنځونه کور کوو".

ماسټر: "کور لمونځ زۀ درکوم".

د ميلمنـو خـونې تـه دننـه شـو ـ ډېـره غټـه خونـه وه چـار پېـره نـالی هـوارې وې، بالښـتونه پراتـه وو ـ درې څلـور الـماری چې لـه کتـابونو ډکې وې ـ مـوږ لمنځونـه وکړو ـ د کلي سـپين ږيـري او خوانـان هـم لـه مولـوي صـيبه سـره لـس دولـس وو چـې راغلو ـ مـوږ ورولاړ شـو پـه لاس مـو پـر خپـل وار لـه هـرچـا سـره روغبـړ وکـړ چـې مـوږ بېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې تورې او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصیب دعا وکړه دسترخوان ټول شو.
یوه سپین سرې (لېونۍ جانان تر لاس نیولې راوسته) د یوبل سپین ږیري وخت ته یې کښېنوله ـ مورېله هغې مورکۍ سره روغبړ وکړی چې کله له روغبړه پس چپتیا خوره شوه.
لېونی جانان: چپتیا په دې ډول ماته کړه.
"مرې که یې وژنې! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه تر ور مشهوره ده ـ مور ورونه د بې شرمۍ په زامنو مشهوره یو ـ دا زمور مورکومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زهٔ دې بې شرمۍ مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یوچا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاورې پر غور ځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک د پر ولاړ وو خو څوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر ځان تویې کړې، په بسم الله سره ور دننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې ترا ور راویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.

زۀ کښېنستم د دغې جوګې په اور کښې وماته تول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل ـ دا چې په تولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا تولنه وماته هغه جوګې ښکارېده ـ نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه ـ نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم ـ هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زۀ د احسان بدل نۀ لرم ـ تش په شکریه یې عذر کوم ـ دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي ـ دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وځغملې.

دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ور کړې ده ـ کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په تولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته ـ خیر را به شو ښځو ته ـ له هر چا چې مو پوښتنه وکړه یا یې او س له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟ ـ هغه به ووایي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لور ده". دا هر یو د رسره مني.

که ورته ووایې نن مو ږ دا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي. ظلم او جبر ورسره کېږي. خلک يې تېرباسي. پنځۀ پنځۀ يوې ښځې ته ورځي. په عکسونو او وېډيوګانو يې د ښار دوکانداران کاروبار کوي. ټول په خبر يو. نن نۀ خان شته، نۀ ملا، نۀ ملک، نۀ پير، نۀ فقير چې را پورته شي چې دا ولې کيږي.

ستا سو به ياد وي چې کله دلته جنګ راغلی. د جهاد په نوم چندې کېدلې چې مسلمانې خوندې مرې. مسلمانې مندې سرتورې شوې.

نن هغه خلک چيرې دي چې راشي ويې ګوري. دا خو هغه خوندې، مندې نۀ دي چې د جوماتونو په دروازو کښې ناستې دي خيراتونه غواړي. دا هغه دي که نورې چې بله زه دبلې ژبې او بل مذهب نه کوم. انسانيت خبره بېخي نۀ کوم.

دا د هغو مسلمانو مجاهدينو خوندې او مندې دي چې نن په لځو پښو زما او ستا په بازارونو کښې خيراتونه غواړي".

دلته يې سترګې له اختياره ووتې. سر يې کښته کړو. څۀ وخت پس يې له اوښکې ډکې سترګې را واړولې.

لبوني جانان: "تۀ دي بدبخته قام ته وګوره. ښځه يې ډاکټره، استازه نه ده خوښه. سوال دي کوي، سوالګره پروا نۀ لري. په دې وخت کښې پېر، ملا، فقير، خان او خوار ټولو سترګې پټې کړي دي. دا ښځه نۀ ويني. ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لېوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوټو او خوند و عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ تهٔ پروا نهٔ په کوې، زهٔ پروا نهٔ په کوم نو سبا زما او ستا واردې ـ په خدای که خانه تهٔ پاته شې یا ملا تهٔ ـ که چیرې ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور و سرې ته سوټی په لاس ور کړی ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نهٔ ورکوي.

نن هغه خلک ولې تا تر لاس نهٔ نیسي چې دا بدمرغی او بدنامی ولې پېښې شوې.

نن زهٔ وخپلو مندو ته داوایم چې په کومه ورځ ستا مېړهٔ او ملا صېب سوټی وغورزاوهٔ ـ د دود او د ستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دې لور سوټی نه شو را اخیستای ـ تهٔ یې را واخله ـ و ملا او خپل مېړهٔ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بيا هم جرأت وکړ نو دغه حال به يې وي لکه زما د مور چې نن يې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بيا ازاد خياله ګډي دي ـ وايي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څۀ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندي، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله يې له يوه کوره تر هغه بله بيايي يا يې په پرده کښې د موټر په تورو شيشو کښې تر ډاکتره وړي بيا وډاکتر ته هم وايي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې يو فيصد اذادي اخيستې ده ـ هغه هم دې اذادو خيالو نۀ ده ورکړې ـ دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده ـ په يو فيصد اذادي کښې ښځو دې ټولنې ته نهه نوي فصيده بدې او بد مرغۍ راوړي دي.

يوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پړونې کښې نغښتې ده يا مو په څلورو د ېوالونو کښې تړلې ده ـ دا زما يقين دی چې ښځه زياته اذاد ېږي ـ ترل يې زياته د چا د وس خبره نۀ ده ـ که د څلورو د ېوالونو په ميان کښې نغم (ګډی) ورو کاږي لا هم.

زۀ: ،بازک(باو محمد) صالو جان دا درې د دوارو ډلو مخالفه نۀ يو بلکې تجويز دی ـ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای"پر خپله ښځه د فولادو د ېوال راګرځوي د بل پر ښځه يې د شګو دېوال نه دی خوښ".

دا ناروغي زموږ په درسته ټولنه کښې شته-دا بيا بېله ده په يو چا کښې لږ، په چا کښې ډېره لېکين خلاص نه ملا ،نه خان،نه پير،نه فقير او نه مزدور دی.

د اختلاف حق هم تاسو لری هم يې موږ-خبره د دې خپلې ټولنې کوم-زموږ په خيال تر ټولو ښه خبره دا ده چې په ښځه اذادي وپېژونو-زموږ په ټولنه کښې بايد وښځې ته د دې د صلاحيت مطابق ازادي ورکړل شي او تعليم يې لازمي شي- له دې سره سره دا اختيار ور کړل شي چې ويلايې شي،زما دا سړی خوښ دی-تاسو ورشئ ويې ګورئ چې ژوند او کردار يې څنګه دی بيا اميد دی چې ټولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې مور بې شرمي ته-زما مور تر پنځمه سبق ويلی دی څکه دا بې شرمې ځينې وشوه- دا کليوال ناست دي- په موږ کښې دا دود وو چې هرچا به وادهٔ وکړو-دريمه شپه چې به سره يو ځای شو ،ميرهٔ به يې اول قسم ورکاوهٔ چې له چا سره خو دي ياري نه ده کړې-هغې که هر څهٔ کړي وو ،مجبوره وه قسم يې خوړلو.

موږ په کلي کښې د بې شرمې په زامنو مشهور وو چې کله زهٔ په ښهٔ او بد پوه شوم، له موره مې پوښتنه وکړه-

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپین ږیری چې یې وځنګ ته ناست دی (هغه مې پلار دی) ـ مور کې راته وویل "زویه! کله چې زۀ راواده شوم ـ پلار دي دریمه شپه قسم راکاوۀ چې له چا سره خو دي یاري نۀ ده کړې".

ما ورته ویل "تۀ اول قسم وخوره ـ تا خو به یاري نۀ وي کړې" ـ دی وروتو بیا یوه میاشت پس خپل پلار راوستو ـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوې ـ اوس مور دې درو کسانو د دې تولنې ناروغي تر خپله وسه درپه ګوته کړې ده ـ علاج یې اوس ستاسو کار دی".

لېوني وماته مخ راواړاوو ستا به دا خیال وي چې بازک په کیسه کې څنګ راګډ شو؟

بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت یم ته مې لېونی بولې

په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي راپورته شوم،اودس او لمونځ مي وکړدی مي هم را ويښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چاى مي ورته وويل ــ مخامخ ښکرې ته ورغلم يو ښځه کېک مي راواخيستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ،تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجيد يې په دوسمال کښې ونغښتلو ،لوړ يې کښېښودو ،بېرته راغلی پرکټ چوپ چاپ ناست وو.داسي په سوچونو کښې ورک وو يو وار يو وار به يې لاس لاهم وځنډلی ـ کله چې هوټلي چاى راوړلې،دروازه خلاصه شوه،دی د سوچونو له دنيا را غبرګ شو.راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بيا يې هوټلي ته وويل

"ياره ! يو دوې چائينکې نورې راوړه،روپۍ خو يې هسي هم بل ادا کوي ـ ما چاى واچولې ـ دۀ ژر ژر يوه پياله ورپورته کړه.

زۀ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! ما خپل کار ته پرېږده".

پياله يې کښېښوده،ولاړ شو ،پر يوه پښه وڅرخېدو.

واړوئ،واړوائ،لاسونه راواړوئ راواړوئ

سپين مروندونه په اتڼ کښې خوند کوينه

نجونو واړوئ ،راواړوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو ـ مور هغه چای څیښلې وې چې هوټلي نورې چای راوړلې.
له هوټلي سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله ـ دې د بېرته وتلو هڅه کوله چې لېونی ور وغوځېدو، ترلاس یې ټینګه ونیوله، راغبرګه یې کړه ـ دا هم له لېوني سره سم راغله له مور سره پر هغه کالي کښېنسته ـ لېوني خپلې ناتراشې کولې، ما او دې پر خندل.
ما له ځانه سره دا فکر کاوو چې "ته دا پرېدی ښځه وګوره، له مور سره دا سې مطمینه ناسته ده لکه مور چې دواړه د دې ورونه یو".
نرسې چې کله خپله پیاله ور پورته کړه، یوه خاشه یې له کېکه هم ورماته کړه.
نرسه:لېونولالا ! نن دې پر خوشاله راته ښکارې".
لېوني: "مرې که یې وژنې ! روغ رمټ شوم ـ نن به ماته رخصتي راکوې".
نرسه: "لالا ! دا خو د ډاکتر کار دی".
لېوني: "مرې که یې وژنې ! ډاکتر خو به نن راځي".
نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راوند وهي".
لېوني: "مرې که یې وژنې ! ستا یې په مخه ښه، ستا یې په مخه ښه ـ زۀ نن ستن نۀ لګوم".
نرسه: "ولې لالا !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که یې وژنې ! بس زهٔ روغ رمټ یم".
ترسه: "لالا ! دا یوه ستن لا پاته ده، دا لا ولګوه".
لېونی: "مرې که یې وژنې !درته و مې ویل چې زهٔ نن ستن نهٔ لګوم".
ترسه: "سمه ده".
زه"ترسې ته خوره ! یوه پوښتنه درڅخه کوم ـ تهٔ چې دې پرېدو خلګو ته راڅې، ولې و بېرېږې نهٔ؟".
دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې یې له سره لوېدلی سپین پړونې بېرته پر سر سماوو.
ترسه: "لالا ! سږ مې څلېرویشتم کال دی چې نوکري کوم".
د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! ستا څهٔ خیال دی ـ زهٔ لېونی یم که دا خلګ؟"ـ **زهٔ**: "تا
دې خدای نهٔ کړي لېونی. لېوني دوی دي".
لېونی راوغورځېدو پر مخ یې مچ کړم"وش ! تهٔ وماته چارا کړې"؟
اوس مې د بېرې شېبې او رځې ورسره شوې وې ـ د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.
زهٔ: "تر څهٔ پورې دې وویل چې زهٔ لېونی یم که خلګ"؟
لېونی: "مرې که یې وژنې ! مابه وخلګو ته وویل چې ښځه دا سې هم کېدلای شي یکې یوازې ـ د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین نهٔ ده نهٔ یود..........................

زهٔ: "یاره ! قصور په ښځه کښې نهٔ دی۔ قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نرلاس وي او بل ښځه ترنر ایمانداره هم وصیله ناکه او مینه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو۔ د هوټلې راوړی پتنوس یې پرمخې واړاوو۔

لبونی: "مرې که یې وژنې !"۔ زهٔ غزل وایم، تهٔ به یې کسر راسره نیسې".

زهٔ: "سمه ده.دې ته مې بېخې فکر نهٔ وو"۔ ډېر ښهٔ زغ یې وو چې غزل یې پورته کړه.

چالـه بـه ورشم تـول بدن مه پاڼې پاړې
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کاړې
اول خـونه راځې نـوبته سفارش نه لـرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لـرم
صورت مـه اوراخلي لمبې باندي بلېږي
چالـه به ورسم تـول بدن مـه پاڼې پاړې
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کاړې
د دروازې چو کېدار هم دی سترګې وهي
د سپینو خولو خریدار هم دی سترګې وهي
لکه مجنون له خندا شین شین راته کېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پاڼې پـاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري داداوس ډاکټران سري کښې کاږي
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څونور کسان ، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دی لېونی دی
....

اخر يې يو بل ته وويل"دوی اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېديو جوړه کړې ده"
لېونی: د ډاکټر مخته ور وغورځېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکټر صېب ! داچېري ده؟
زۀ په کښې داخيلېږم".
ډاکټر: "تر هسپتال دباندې يې پوښتنه وکړه".
لېوني: ډاکټر لا ولاړ وو ،لېوني زۀ تر لاس ونيوم،کش يې کړم. "در څه هغه ځای ته څو.دا ډاکټر صېب چې ياد کړو".
ما له کوره راوړي شيان سره راټول ول،ډاکټر ووت.ـ زۀ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې ډېر بد تاثير راباندې وکړی.
ډاکټر ووت ،دۀ ماته حېران حېران کتل.ـ بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې.دا سې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه ورور بېلېږي.ما ويل"که دا مغزي ماتی لاړ،زۀ به څۀ کوم".مخ مې په بله څېني واړاوو.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پتېې اوښکې پاکې کړې،مخ مې ور واړاوو. دۀ هغه بشتره په شا کړه،ما هغه نور شیان راواخیستو.دی له مخه،زۀ ور پسې شوم چې تر هسپتال راووتو ، رکشې ته مې اشاره وکړه.رکشه راغله بشتره او نور شیان مو ور وخېژول،موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که یې وژې ! استاده پر دې لاره درځه".

رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! دلته یې ودروه،کوز شو.مرې که یې وژنې ! اژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه دمصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ببخې د ېر تېپونه له مصالې پېمانه ښکارېدو. له هغې خوا چې راغلی ، رکشې والا ته یې وویل.

لېونی: رکشې والاته" سیده پردې سړک درځه".

لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوزشو هغه دمصالې وړوکي دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ببخې د ېر دمصالې ډک تېپونه پراته وو له هغې خواچې راغلی

یوه توره د پلاستیک لوته یې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والاته" سیده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو ، دۀ له هغې لوټې خپل شناختې کارډ راویستو ، تانې ته ورغلی.له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که یې وژنې ! دا یې ته‌د تانې له کار څخه خلاص ـ اوس نو درځه چې ستا مورکۍ ووینو".

رکشه روانه شوه، ما لار ورو ښودله، کورته یې ورسولو.

ما له رکشې شیان کوزول، دۀ په کوڅه کښې اتڼ وا چا وو چې شیان مې کورته یوړل، راووتم ورته و مې ویل "راځه ته ځۀ کوې چې ولاړ یې"؟

لېونی: "مرې که یې وژنې ! مورکۍ د میلمنو خونې ته را وغواړه".

دی

مې خونې ته بوتلی. مورکۍ مې راوغوښته، مورکۍ راغله
.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! ته‌لاړ شه ، زۀ مورکۍ ته‌دوې ، درې خبرې کوم، تازیله مې ده".

زۀ راووتم کورته راغلم ـ لږ ګړۍ وروسته مورکۍ راغله د لېونې لوته یې په‌لاس کښې وه ماته یې وویل

"ورشه هغه لېونی له ژړا شین شین کېږي"ـــ

زۀ: "ولې؟".

مورکۍ: "ځۀ خبره یم ـ زویه ! چې زۀ یې ولیدم را ولاړ شو زما لاس یې ونیوو ، پر لاس یې مچ کړم ، په چیغو شو ـ لوته یې زما په غېږ کښې را وغورځوله ، دی ووتو ـ ورشه ویې ګوره چې ځان خوږ نۀ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل،لېوني ولوړل که ما پيدا کړې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

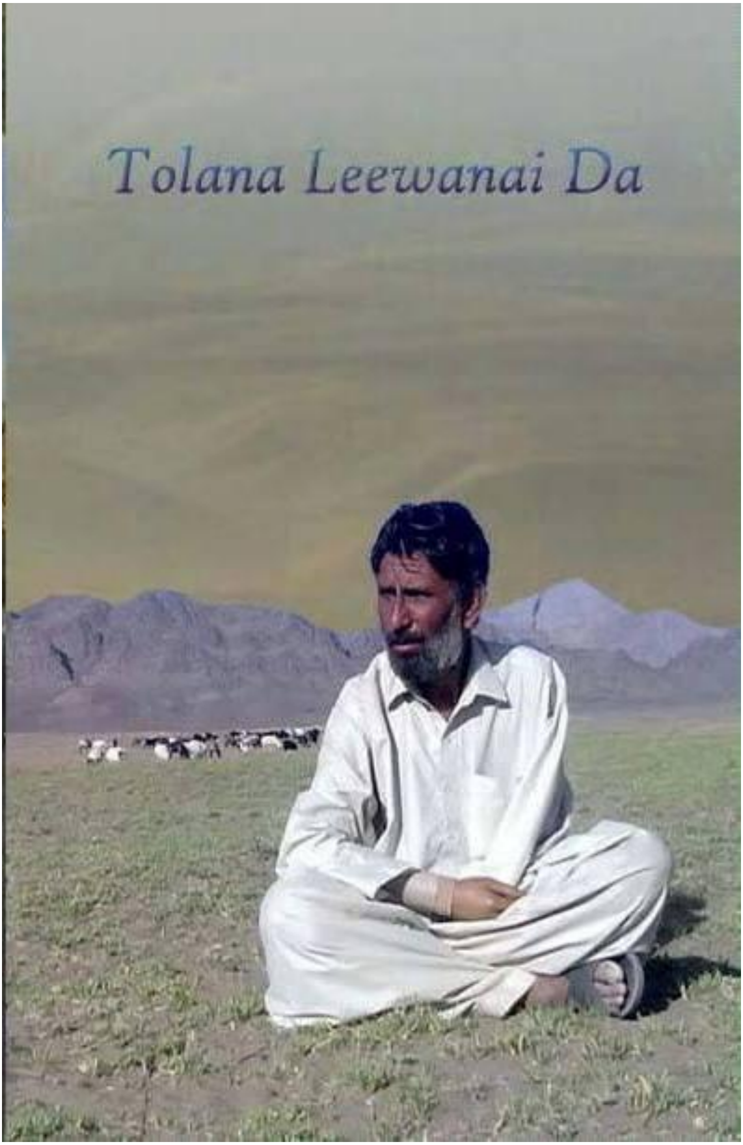

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library